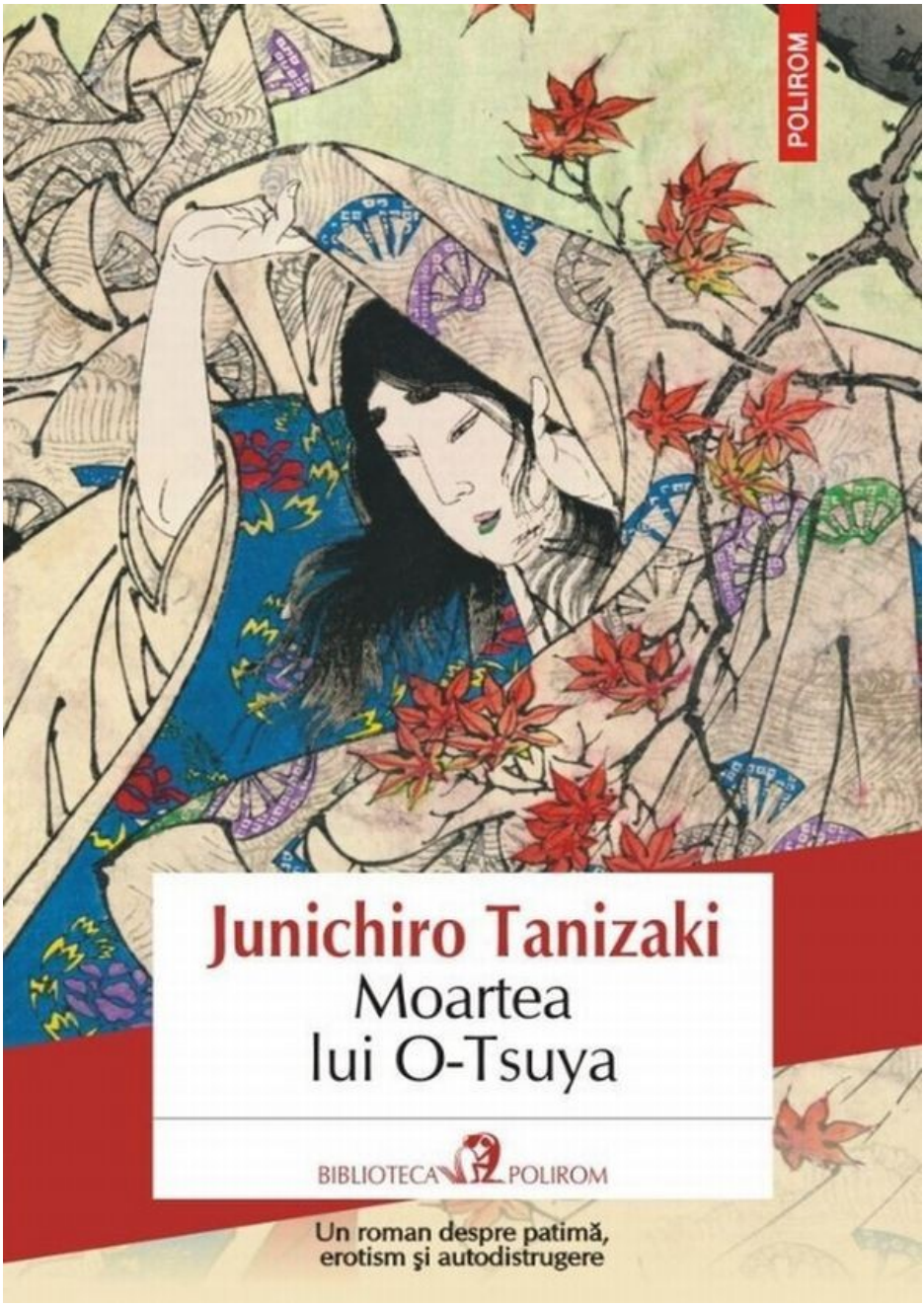

Junichiro Tanizaki

Moartea lui O-Tsuya

BIBLIOTECA POLIROM

Un roman despre patimă,
erotism şi autodistrugere

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Junichiro Tanizaki, *O-Tsuya koroshi*

© 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Pe copertă: Taiso Yoshitoshi, 1839–1892/Biblioteca Congresului SUA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

JUNICHIRO, TANIZAKI
Moartea lui O-Tsuya / Junichiro Tanizaki; trad. din lb. japoneză şi note de Magdalena Ciubăncan. – Iaşi: Polirom, 2017

ISBN print: 978–973–46–6376–7
ISBN epub: 978–973–46–6800–7
ISBN PDF: 978–973–46–6801–4

I. Ciubăncan, Magdalena (trad.) (note)

821.17/.88

Junichiro Tanizaki

Moartea lui O-Tsuya

Traducere din limba japoneză şi note
de Magdalena Ciubăncan

POLIROM
2017

I

Pe la ceasurile opt ale serii, Harugorō de la pescăria din Yokochō s-a năpustit beat înăuntrul prăvăliei cămătarului, scoţând cu un zornăit cei doi bani de argint proaspăt bătuţi, pe care tocmai îi primise de la un funcţionar al monetăriei din Ginza, şi şi-a luat înapoi hainele de primăvară – un *hanten* şi un *haori*[1] – lăsate la amanet de mai bine de trei luni. Poate că era din pricina vremii câineşti de afară, dar nu se mai zărea niciun alt muşteriu care să dea deoparte perdelele *nōren*[2] şi să intre în prăvălia cămătarului din Suruga, care altfel era întotdeauna foarte însufleţită. În spatele grilajului ce proteja tejgheaua, sprijinindu-şi bărbia în mâini, Shinsuke era cufundat în lectura unei cărţi ilustrate *kusazōshi*[3]. Răscolind cărbunii ce erau pe cale să se stingă, a mormăit ca pentru sine: „Chiar că e frig!” În clipa următoare însă, a întins o mână ca să-l prindă de ureche pe ucenicul care moţăia fără griji lângă el:

— Hei, Shōta! Trezeşte-te! Ştiu că zloata de-afară nu tembie să ieşi, dar ce-ar fi să tragi o fugă până la Okina-an din Muramatsu şi să-mi iei două boluri de *tenpura-soba*[4]? Şi ia-ţi şi tu ceva ce-ţi place. Fac cinste.

— Bun gând ţi-a venit. Acum, că m-am trezit, mi s-a făcut foame şi m-a cam luat frigul. Hai să ne bucurăm împreună de cinstea ta până ce se întorc acasă stăpânii.

Spunând acestea, Shōta îşi strânse bine hainele pe el şi, îndesându-şi pe cap pălăria de pai de deasupra cutiei cu *geta*[5], se năpusti pe dată afară, prin măzărichea ce cădea fără încetare.

În acest timp, Shinsuke a făcut curat pe tejghea, a

---

1 Haine ce se poartă pe deasupra chimonoului.

2 Perdele ce se folosesc în general pentru delimitarea spaţiilor. Se pot vedea adesea la intrarea în restaurantele tradiţionale.

3 Cărţi ilustrate, foarte populare în perioada Edo (1603–1868).

4 Supă de tăieţei de hrişcă care se serveşte cu *tempura.*

5 Sandale cu talpă de lemn.

încuiat magazia şi a pus lacătul la uşa de la intrarea principală. Când proprietarul şi soţia sa plecaseră de cu seară la Yotsuya, la o rudă care avea nişte necazuri, îi spuseseră că probabil se vor întoarce foarte târziu sau, în funcţie de ce aveau să găsească acolo, abia în dimineaţa zilei următoare, şi îi atrăseseră atenţia să încuie bine uşile. Amintindu-şi de vorbele lor, Shinsuke a luat lampa şi a plecat să cerceteze pe rând toate uşile: cea de la bucătărie şi cea de la intrarea din spate. Apoi a urcat scara către odăile servitoarelor şi s-a uitat la panourile jaluzelelor ce dădeau spre uscătoarele de rufe. Când a coborât înapoi, lumina lămpii pe care o ţinea în mână s-a prelins peste feţele celor două servitoare ce dormeau liniştite în camera întunecată, în aşternuturile lor cu arabescuri.

— O-Tami, deja dormi? a întrebat el ridicând puţin vocea, dar n-a primit niciun răspuns, aşa că s-a dus să verifice şi uşa ce dădea spre veranda dinspre grădina interioară, încercând să păşească fără zgomot pe podeaua rece a coridorului.

Lumina unei lămpi înroşea uşile glisante ale camerei de opt tatami ce era străjuită de verandă. Această încăpere era de obicei folosită de stăpânii lui, având aşezat în faţa altarului budist un *nagahibachi*, care avea în el un cămin pentru foc precum şi cele trebuitoare pentru servirea ceaiului. Cum ei însă lipseau în seara aceasta, fiica lor, O-Tsuya, venise aici ca să doarmă. „Pesemne că în camera asta e mai cald”, şi-a spus Shinsuke, privind cu invidie lumina roşiatică, cuprins dintr-odată de un simţământ adânc de suferinţă şi tristeţe, la gândul că el nu era decât un simplu ucenic.

Se împlinea deja un an de când O-Tsuya îi căzuse cu tronc şi nici ea nu părea să fi rămas indiferentă. Cu toate acestea, oricât de mult s-ar fi iubit ei doi, Shinsuke n-avea nicio şansă să primească mâna singurei fiice a stăpânilor săi. „Ah, dacă n-aş fi doar urmaşul unor oameni săraci, ci

m-aş fi născut într-o familie înstărită, mi-aş fi putut duce viaţa alături de frumoasa O-Tsuya!”, îşi plângea el de milă în sinea lui.

Pesemne că trecuse deja de ora unsprezece, căci frigul se lăsase bine de tot în casă. Tremurând din toate încheieturile din pricina vântului ce pătrundea prin crăpăturile uşilor, Shinsuke se opri pe coridor şi îşi trecu lampa în mâna stângă, pe care şi-o încălzise ţinând-o la piept. Suflă de câteva ori în pumnul mâinii drepte, ale cărei degete îi îngheţaseră bocnă. Când îşi atingea coapsele una de alta, le simţea atât de reci de parcă n-ar fi fost ale lui. Însă tremurul trupului nu era pricinuit numai de frig.

— Shin, tu eşti?

Poate că deschisese ochii chiar în acea clipă sau poate că era trează deja de ceva vreme, dar O-Tsuya l-a strigat chiar în momentul în care se pregătea să treacă prin dreptul camerei ei. Se poate să fi ridicat capacul lămpii rotunde şi să fi îndreptat lumina către coridor, căci uşile glisante păreau acum şi mai roşiatice ca înainte.

— Da, eu sunt. Stăpânii se întorc târziu, aşa că am venit să văd dacă toate uşile sunt încuiate.

— Şi-apoi te duci şi tu la culcare?

— Cum să fac aşa ceva? O să stau treaz până când se întorc, se înclină Shinsuke în faţa uşilor, cu mâinile pe podea când, trasă din interior, uşa se întredeschise.

— Intră frigul. Hai înăuntru şi închide uşa după tine!

Aşezată pe *futon*-ul[6] de Gunnai[7], O-Tsuya îşi trecu mâna prin păr, potrivindu-şi şuviţele în dezordine. Printre genele-i lungi, privea ca vrăjită chipul palid al bărbatului, ce se profila în întunericul camerei.

— Toţi ceilalţi au adormit deja, bănuiesc...

— Nu. Mai e Shōta, care a plecat cu nişte treabă, dar

6 Saltea tradiţională japoneză, întinsă chiar pe podea.

7 Regiune în prefectura Yamanashi, în partea central-estică a Japoniei.

vine înapoi cât de curând. O să-l trimit la culcare de îndată ce se întoarce. Te rog, mai aşteaptă încă un pic...

— Ah, cât de nesuferit eşti! N-o să mai avem parte curând de un prilej aşa de bun ca noaptea asta! Ascultă, Shin, seara asta e numai bună ca să te hotărăşti, nu crezi?

Îmbrăcată într-un chimono pestriţ cu mâneci lungi şi mlădioasă ca o trestie, O-Tsuya îşi strânse picioarele albe pe *futon* şi îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune.

— Să mă hotărăsc? Despre ce vorbeşti?

Covârşit de frumuseţea aceasta ce îi ducea sufletul la pierzanie, bărbatul făcu ochii mari, privind-o nevinovat ca un copil, în ciuda celor douăzeci de ani ai săi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Să fugim împreună în seara asta! Ne adăpostim la Fukagawa. Uite, nu mai spun nimic de-acum. Doar asta te rog!

— E nebunie curată! a izbutit să îngaime Shinsuke, deşi se întreba cum va putea să-şi păstreze neclintită voinţa de fier în faţa puterii cu care-l asalta această ispită vrăjitorească.

Începuse să lucreze ca ucenic la Suruga-ya de la paisprezece ani şi până acum îşi făcuse treaba fără să pricinuiască cel mai mărunt necaz, iar stăpânii aveau încredere în el ca în nimeni altul. Să mai fi avut răbdare un an sau doi, chiar dacă nu putea spera la mâna fermecătoarei O-Tsuya, ar fi obţinut cu uşurinţă dreptul de a lucra doar pentru el şi astfel, urmându-şi dorinţa de a fi cineva în lume, ar fi devenit probabil marea bucurie a părinţilor lui care, în cartierul Kiyoshima din Asakusa, aşteptau de multă vreme această clipă. „Să o sminteşti pe fata stăpânului şi să fugi cu ea! Pe bună dreptate, o prostie fără seamăn!”, îşi repeta iar şi iar în adâncul inimii.

— Shin, ai şi uitat de promisiunea pe care mi-ai făcut-o? Înţeleg acum intenţiile tale: să o vrăjeşti pe fiica stăpânilor, iar dacă dai de greu, să o arunci la o parte.

Acum mi-e limpede ca lumina zilei!

— Nici vorbă de aşa ceva! Doar că... a dat el s-o mângâie pe O-Tsuya pe umerii ce-i tresăltau de la cât ofta suspinând, dar chiar în acea clipă s-au auzit bătăi în uşa de la intrare.

Descumpănit de întoarcerea lui Shōta, Shinsuke a înşfăcat lampa şi s-a ridicat să plece.

— O să vin să vorbim după ce se duce Shōta la culcare. Dacă asta e ceea ce vrei tu cu adevărat, atunci şi eu trebuie să chibzuiesc bine.

Eliberându-se din braţele fetei, Shinsuke se întoarse în prăvălie şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, trase repede încuietoarea de la uşa lăturalnică.

— Brrr, ce frig e afară! se năpusti înăuntru Shōta. Ce tare ninge, Shin! Cred că o să se adune un strat bun de omăt în noaptea asta, îşi scutură el zăpada de pe pălăria de pai.

A mai trecut cam un ceas până când Shōta şi-a terminat de mâncat tăieţeii şi s-a dus la culcare. Vântul se domolise între timp, dar pesemne că încă ningea, căci afară strada era cufundată într-o tăcere deplină. Shinsuke a adus din pridvorul bucătăriei vreo două-trei bucăţi de cărbune pe care le-a aprins în *hibachi*[8], iar apoi s-a ghemuit într-un colţ, cu inima strânsă. În acest răstimp, pesemne că O-Tsuya îl aştepta în camera din spate, fără să poată pune geană pe geană. Gândindu-se la asta, simţea că soarta sa – clipa ce avea să-i hotărască întreaga viaţă – se apropia cu paşi repezi. Ah, de s-ar întoarce mai repede stăpânii! Aşa, ispita asta îngrozitoare ar pieri de la sine.

Astfel de gânduri îi treceau prin minte lui Shinsuke când a auzit cum cineva trage încetişor de uşile glisante din spate şi păşeşte pe furiş, ca un hoţ, pe verandă. Surprins,

8 Cămin de formă rotundă, cilindrică sau paralelipipedică, folosit în general pentru încălzirea camerei.

s-a ridicat în picioare şi s-a strecurat din nou către camera în care se odihnea tânăra fată. Şi-a dat seama că ar fi fost o nenorocire dacă O-Tsuya, cu firea ei nestăpânită, l-ar fi strigat cu glas tare. Cei doi au dat nas în nas pe coridor, chiar la colţul din faţa toaletelor.

— Shin, e gata totul? Bani am eu, aşa că deocamdată n-avem de ce să ne facem griji. Îţi dau ţie punga, să ai grijă de ei.

O-Tsuya şi-a îndesat amândouă mâinile în deschizătura de sus a chimonoului, făcându-şi pieptul să se umfle sub mătasea neagră, şi a tras din strânsoarea de la talie o pungă de culoarea turmericului, pe care i-a îndesat-o lui Shinsuke în palme. Judecând după greutate, înăuntru erau cam zece *ryō*[9].

— Deci nu numai că am fugit şi te-am luat cu mine, dar am mai şters-o şi cu banii! O să fiu blestemat pentru asta! spuse el, însă nu i se împotrivi deloc fetei. Ştii, se pare că afară a nins şi s-a aşternut zăpadă... Poate că eu aş răzbi prin vremea asta până la Fukagawa, dar tu o să mori degerată pe drum. O-Tsu-chan[10], chiar dacă nu plecăm în seara asta, s-o găsi şi alt prilej să o facem, nu?

Fukagawa era în fapt un negoţ cu nave de distracţii, care se desfăşura în apropierea cartierului Takabashi. Stăpânul acesteia, un oarecare Seiji, era un vechi client al prăvăliei Suruga-ya, pe care o frecventa de mai bine de zece ani. Cum în fiecare an îi împrumuta cămătarului una din bărcile sale fie ca să meargă în largul mării să adune scoici la reflux, fie să participe la sărbătoarea *Kawabiraki*[11] din Ryōgoku, ajunsese să-i cunoască bine atât pe Shinsuke,

9 Monedă folosită în perioada Edo (1603–1868).

10 Prin folosirea sufixului *-chan* după numele propriu, exprimarea devine mai afectuoasă.

11 Kawabiraki (lit., „deschiderea râului”) reprezintă un ansamblu de ritualuri dedicate divinităţilor acvatice, desfăşurate pe întreg teritoriul Japoniei, între 28 mai şi 26 august, când oamenii se adunau în apropierea râurilor pentru a suporta mai uşor căldura.

cât şi pe O-Tsuya. Iar atunci când mergea în vizită de O-bon[12] sau de Anul Nou, la un pahar de băutură în bucătărie, o lăuda adesea pe O-Tsuya pentru frumuseţea ei: „Şi oricum, draga noastră de O-Tsu-chan e, fără tăgadă, Komachi din Tachibana[13]! Şi nu se găseşte în tot Edo o alta care să se apropie de frumuseţea ei. N-ar trebui să spun aşa ceva, dar dacă O-Tsu-chan ar fi gheişă... ei bine, eu mai am încă până să fac cincizeci de ani şi chiar m-aş gândi la asta”, spunea el glumind şi o apuca pe aceasta de mânecă, iar apoi îşi continua tirada, făcându-i pe toţi cei din familie să râdă: „O-Tsu-chan, ascultă, te rog, dorinţa mea de-o viaţă: vino şi te aşază un pic aici şi toarnă-i acestui Seiji un pahar de băutură! Nu mai mult. Un singur pahar şi o să fiu fericit”.

Conducându-şi luntrea cu care-şi transporta clienţii prin Yanagibashi, Fukagawa sau Sanya, Seiji se cufunda adesea în atmosfera cartierelor de plăceri şi era un bun cunoscător al lumii acesteia, aşa că n-a fost greu să-şi dea seama fără întârziere de legătura amoroasă dintre tânăra fată şi Shinsuke; cu toate acestea, contrar obiceiului lui de a sporovăi vrute şi nevrute, a păstrat admirabil tăcerea şi multă vreme n-a suflat niciun cuvinţel despre asta. Prima dată s-a dat în vileag pe la sfârşitul lunii trecute când, întorcându-se din Yanagibashi, a făcut o vizită neaşteptată. În ziua aceea, O-Tsuya ar fi trebuit să îşi însoţească părinţii la teatru la Ryōgoku, dar pentru că voia să rămână cu Shinsuke, care trebuia să aibă grijă de casă în lipsa stăpânilor, a rămas acasă sub cuvânt că e bolnavă. Părinţii plecaseră de dimineaţă, luându-le cu ele şi pe cele două slujnice, căci, spuneau ei, era păcat ca amândouă să

12 Obicei budist de comemorare a celor dispăruţi. Se celebrează în luna august, când majoritatea oamenilor se întorc la casele părinteşti pentru a participa la ceremonii de comemorare a celor decedaţi.

13 Aluzie la Ono-no-Komachi, poetă din secolul al IX-lea, faimoasă pentru frumuseţea sa. Cuvântul „Komachi” este utilizat acum pentru a descrie frumuseţea feminină.

rămână acasă doar pentru O-Tsuya. Cel care se ocupa de prăvălie era în fapt Shōta, căci Shinsuke îşi petrecea aproape tot timpul lângă O-Tsuya. Tocmai în aceste clipe, mormăind ceva, şi-a făcut apariţia Seiji care, cu un zâmbet abia perceptibil pe faţa roşie de la aburii alcoolului, l-a bătut dintr-odată pe umeri pe Shinsuke:

— Hei, Shin, da' ştiu că nu-ţi lipseşte îndrăzneala! Ţi se pare, pesemne, că restul lumii nu pricepe, dar eu ştiu deja de ceva vreme ce se petrece între voi doi. Poate că alţii sunt orbi şi nu pot să vadă, dar pe Seiji nu merge să-l prosteşti aşa uşor. N-o să le spun stăpânilor nimic, dar vreau să umbli fără ocolişuri cu mine! Aşa, o să vă pot ajuta, într-un fel sau altul. Până la urmă, e firesc să se întâmple asta, dacă pui sub acelaşi acoperiş o frumuseţe precum cea a lui Komachi şi un cuceritor ca tine, Shin! Cât despre mine, oi fi eu niţel mai sucit de felul meu, dar când văd că o pereche tânără ca voi e la ananghie, mă cuprinde dorinţa de a face ceva pentru ei, oricât mi-aş rupe oasele pentru asta.

Cum fuseseră luaţi pe nepusă masă, pe cei doi i-a trecut un uşor fior, iar privirile li s-au întâlnit scurt, în timp ce Seiji era foarte mulţumit că avea lucrurile în mână.

— În dragoste n-ai cum să fii laş. Şi dacă eu vă spun că n-aveţi de ce să vă temeţi, haideţi, spuneţi-mi toată povestea în loc să tremuraţi aşa! Ar fi mai bine ca eu să merg în faţa stăpânilor şi să le vorbesc despre toate în aşa fel încât voi chiar să vă puteţi căsători unul cu altul într-o bună zi. Asta ar fi cea mai uşoară cale. Nu că vreau să te laud, dar tu, Shin, eşti un băiat de nădejde, bine-crescut şi deştept. Stăpânul n-ar prea avea de ce să se împotrivească.

— Dacă lucrurile stau chiar aşa, atunci o să mergem noi doi să vorbim, fără să te mai rugăm pe dumneata.

Fără să-şi dea seama, Shinsuke muşcase momeala lui Seiji şi îi dezvăluise acestuia totul. Cum O-Tsuya era

singura fiică a stăpânilor, iar el era, la rândul lui, singurul fiu al părinţilor săi, oricum ai fi întors-o, era cu neputinţă ca ei doi să primească binecuvântarea de a se căsători.

— Dacă nu pot trăi alături de el, atunci mai bine mor! izbucni în lacrimi O-Tsuya, care până atunci îi ascultase pe cei doi.

— Ei, ei, nici chiar aşa! Am priceput bine cum stă treaba. Eu zic să jucăm o comedioară: voi doi fugiţi pe ascuns şi vă adăpostiţi la mine, iar apoi eu mă duc să vorbesc cu părinţii voştri şi să le lămuresc cum stau lucrurile. Să vedeţi ce bine se-aranjează toate aşa!

De fapt, cei doi tocmai ce vorbiseră în acea seară despre cum să fugă împreună şi, încurajată de cele spuse de Seiji, O-Tsuya a îmbrăţişat imediat ideea. Lui Shinsuke, pe de altă parte, nu-i prea venea să ia o hotărâre chiar atunci, pe loc.

— Doar nu vrei să spui că nu te-nvoieşti?!

Apucându-l de încheieturile mâinilor ce-i atârnau moleşite pe lângă trup, O-Tsuya s-a agăţat de el cu toată greutatea, îndoindu-se ca o tulpină de bambus, şi a început să tremure şi să-l ameninţe:

— Dacă nu te-nvoieşti, eu o să mor! O să mor!

— Atunci n-avem de ales. Dacă e-aşa, o să facem cum vrei tu.

În mare grabă, Shinsuke şi-a deschis coşul cu haine ce stătea dosit în fundul dulapului şi a scos din el un chimono în dungi căptuşit cu bumbac, în care s-a schimbat. În afară de acesta, care era de fapt un chimono mai vechi de-al tatălui său, ce fusese răscroit, toate celelalte haine pe care le avea îi fuseseră date în decursul uceniciei, aşa că i se părea de neiertat să le ia cu el după bunul său plac. Apoi a scos din cutia de încălţăminte de lângă uşă o pereche de *geta* negre pe care O-Tsuya le folosea atunci când vremea era urâtă şi, prinzându-le strâns la subraţ ca şi cum ar fi îmbrăţişat o fiinţă dragă, s-a întors pe verandă.

Ea era acolo, aşteptându-l în picioarele goale, îmbrăcată într-un chimono din mătase galbenă în carouri, cu un *obi* brodat, strâns bine sub piept şi cu părul prins într-un coc *shimada*, fără să ştie dacă vor putea de fapt să fugă pe o asemenea vreme. Celei căreia îi plăcea atât de mult să le imite pe gheişe acum nu-i venea nici să-şi pună în picioare şosetele *tabi.*

— Bun, acuma pe unde să o luăm oare? Shinsuke trase obloanele cele mai apropiate de uşa cerdacului şi coborî primul în grădină.

Zăpada se aşternuse tăcută şi totul în jur – tufişurile, gardul viu, chiar şi panourile de lemn ale toaletei – era parcă învăluit într-o pânză albă. Bâjbâind împrejur, a apucat în mâinile sale călcâiele lui O-Tsuya, care se aşezase pe pragul uşii. În lumina zăpezii, i-a pus perechea de *geta* în picioarele-i delicate şi reci ca gheaţa. Cu inima tresărind până şi la scârţâitul zăpezii în care li se afundau picioarele, cei doi au reuşit până la urmă să se strecoare în stradă prin poarta de lemn a curţii din spate, după ce au deschis-o cu mare grijă să nu scoată nici cel mai mic scârţâit.

Cerul întunecat era plin de nori, dar pentru că începuse iar să ningă cu fulgi mari, nu era aşa de frig precum te-ai fi aşteptat. Cu mâna lui peste a ei, O-Tsuya a deschis umbrela cu motive cu cercuri concentrice şi au pornit-o împreună dinspre Tachibana spre Hama-chō. Deşi din afară părea să aibă o alcătuire delicată, Shinsuke era de fapt un tânăr bine făcut, înalt şi mai puternic decât mulţi alţi bărbaţi. Cuprins de simţăminte năvalnice, îşi încleşta pumnul pe mânerul umbrelei cu o putere de necrezut, aproape strivind mâna dreaptă a lui O-Tsuya, care scoase un ţipăt de durere şi-l întrebă ce se petrece cu el, aruncându-i priviri pline de grijă. Ochii ei migdalaţi străluceau puternic în întunericul de afară.

Când traversau podul Shin-Ōhashi, bătăile clopotului ce

anunţa ceasurile două din noapte s-au revărsat către râul ce curgea parcă dându-şi duhul de la câtă zăpadă înghiţise, iar apele au răsunat ca şi cum ar fi primit poruncă să vuiască. O-Tsuya, care până atunci nu prea deschisese gura, a exclamat dintr-odată:

— Ce fericită sunt să aud bătăile acestui clopot! E ca şi cum ne-am face intrarea în scenă!

— Cât de netulburată poţi tu să fii, O-Tsuya! i-a răspuns Shinsuke îngândurat.

Apoi, fără ca niciunul să mai scoată o vorbă, şi-au urmat drumul până au ajuns cu bine la hanul lui Seiji de pe malul râului Onagi.

II

— Dacă vreţi ca toată povestea asta să meargă bine, atunci hai să nu ne grăbim. Aşteptaţi vreo zece zile în care să nu vă vadă nimeni. Până atunci, puteţi sta la mine, într-o odaie de la etaj.

Spunându-le acestea, Seiji şi-a instruit apoi nevasta şi slujnicele, care au avut grijă să nu le lipsească nici cel mai mic lucru celor doi îndrăgostiţi. Dar timpul trecea şi nici după zece zile, nici după o jumătate de lună vestea mult aşteptată nu venise încă.

— Seiji are multe pe cap şi, pe lângă asta, oare nu cumva lucrurile n-au mers cum voiam noi, iar el ne ascunde acum totul cu bună ştiinţă? lăsă Shinsuke să-i scape la un moment dat grijile care-l măcinau, însă O-Tsuya îi răspunse câtuşi de puţin tulburată:

— Nu te mai chinui singur atâta! Acum, dacă tot am fugit împreună, chiar dacă n-o să iasă lucrurile cum am vrut, nu mai avem ce face. Până la urmă, putem trăi amândoi cum ne place, fără să cerem voie nimănui. De când mă ştiu, n-am fost mai fericită ca acum şi n-am de gând să mă întorc acasă în ruptul capului!

De când se mutaseră în cămăruţa de la etaj a lui Seiji, O-Tsuya parcă devenise alt om, atât era de vioaie şi de veselă. Fereastra lor dădea chiar spre cheiul pietruit al canalului îngust ce ducea către râu şi nu era nimic neobişnuit ca zi de zi, prin hârtia uşilor glisante *fusuma* ce despărţeau odaia lor de celelalte camere, să le ajungă la urechi vorbele drăgăstoase şi dezmierdările gheişelor şi ale eleganţilor lor clienţi ce veneau cu mulţimea de bărci din Naka-chō, Ishiba, Yagurashita, Otabi, Benten sau din alte cartiere de plăceri. Uitându-se cu mare băgare de seamă la gheişe, O-Tsuya începu de îndată să le imite obiceiurile şi, cam din a patra zi de când veniseră la Seiji, îşi înlocui coafura *shimada* cu coc înalt pe care o purta cuminte când plecase de acasă cu coafura *hyōgo,* ce se făcea pe părul proaspăt spălat şi plin de volum. Prin

şuviţele ei pline îşi făcură apariţia şi piepteni din lemn, pe care şi-i prindea deasupra tâmplelor. Purta ca un bărbat chimonoul căptuşit cu dungi pe care i-l dăduse proprietăreasa ca să o apere de frig şi fuma cu nesăbuinţă tutun al cărui gust nu ştia să-l preţuiască. Mai mult, fără a fi conştientă de asta, îşi însuşise într-atât şi modul de a vorbi al gheişelor din Suzaki încât, când o auzise folosind în câteva rânduri acele cuvinte, Shinsuke o întrebase încruntându-se de unde naiba a învăţat asemenea cuvinte:

— Ce te-a apucat să le imiţi pe desfrânatele astea? De când mă ştiu, eu sigur n-am luat vreodată o fată de felul ăsta.

De fapt, dacă n-ar fi fost O-Tsuya, se prea poate ca el să fi dus în continuare o viaţă cinstită şi respectabilă.

Dar tânăra nu dădea prea mare importanţă vorbelor lui. Viaţa pe care o duceau o mulţumea într-o asemenea măsură, că se simţea în al nouălea cer. Plină de veselie, râdea cât era ziua de lungă şi îşi făcea orice poftă îi trecea prin minte: mânca ţipar la fiecare dintre cele trei mese ale zilei, dacă voia să mănânce cocoşel sălbatic, asta mânca, iar o dată la trei zile petrecea cu toţi cei tineri din casă. Seara, cu o mână sigură, îşi întindea cupa pentru a i se turna Kenbishi[14]. Seiji avea grijă să nu-i lipsească niciodată de pe masă şi, cu înghiţituri mici, dădea gata băutura caldă cot la cot cu bărbaţii. În serile în care bea peste măsură, faţa îi ardea atât de tare încât, privind-o, te-ai fi putut teme că şi-a pierdut minţile. În astfel de nopţi, trupul ei înfierbântat nu-i lăsa bărbatului său nicio clipă de odihnă. Iar plăcerile în care se aruncau cei doi erau aşa de adânci, de parcă şi-ar fi trăit ultimele zile.

Timpul însă trecea şi anul se apropia de sfârşit. Trecuse

14 Marcă faimoasă de sake fondată în 1505 în prefectura Hyogo, una dintre băuturile preferate ale samurailor. În ajunul marilor bătălii, se oficia o ceremonie în care se deschidea un butoi de Kenbishi, cu credinţa că băutura va întări relaţiile de camaraderie dintre luptători.

deja şi târgul de Hachiman, care se ţinea în ziua a cincisprezecea a lui decembrie, iar cei doi tineri nu aveau încă nicio veste. „Acum ne târguim, mai aveţi răbdare vreo patru-cinci zile”, le spunea Seiji de fiecare dată când se întâlneau. Avea o privire de câine bătut, aşa că le venea greu să mai stăruie cu alte întrebări.

— Stăpâne Seiji, purtarea mea faţă de stăpânul meu e plină de nemernicie, dar ce-i făcut e bun făcut. Dacă nu se mai poate drege nimic, mai bine-o lăsăm aşa. Eu unul sunt hotărât să-mi fac o casă nouă undeva şi oricum n-am de gând să fac nimic nesăbuit, aşa că n-ai vrea să-mi spui în faţă cum stă treaba? Nu-mi pică bine să stau pe cheltuiala dumitale atâta timp.

De câte ori îi spunea Shinsuke asta, Seiji îi răspundea liniştit, cu un zâmbet plin de mărinimie:

— Ei, dar nici pomeneală de aşa ceva! Dacă lucrurile n-ar merge, aş lăsa totul baltă de îndată, dar deja am fost pe la ei de vreo cinci-şase ori şi i-am lămurit cum stă treaba acum, iar părinţii dumitale aproape că s-au învoit să încuviinţeze totul. Eu le-am tot zis că n-are rost să se împotrivească unirii unor oameni care au avut curajul să fugă împreună. I-am asigurat că până ce voi obţine un „Da” de la ei, vă voi găzdui la mine şi voi avea grijă de voi. Aşa că n-ai nicio grijă!

Shinsuke nădăjduia că lucrurile se vor aşeza cel mai târziu până la sfârşitul anului, căci ar fi fost de rău augur ca împrejurările să nu se limpezească până ce începea nebunia sărbătorilor de Anul Nou, aşa că aştepta cu mare nerăbdare venirea primăverii.

Din cei zece *ryō* pe care O-Tsuya îi luase cu ea când fugiseră de la prăvălie, cheltuiseră deja mai bine de jumătate. Mâhnită că trebuie să treacă în noul an numai cu atâţia bani, i-a dat coafezei care îi venea acasă un ac de păr dintr-un rubin strălucitor ce îi împodobise cocul *shimada*, iar în schimbul lui aceasta i-a dat pe ascuns o

sumă de bani. Şi astfel, în seara zilei de şaptesprezece decembrie, la târgul de la Mino, şi-a arătat generozitatea oferind servitorilor din casă câte un plic cu trei bani de aur drept cadou.

Şi iată-ne în seara zilei de douăzeci, pe la ceasurile şase ale amiezii. Cei doi tineri tocmai se pregăteau pentru masa de seară, când ucenicul lui Seiji, un oarecare Santa, a năvălit în camera de la etaj:

— Am veşti care o să te bucure, Shinsuke! Stăpânul meu tocmai vorbeşte cu tatăl tău la Kawachō, în Yanagibashi şi, cum lucrurile par să se hotărască dintr-o clipă în alta, am venit să te iau, să mergem de îndată cu barca acolo. A spus însă că nu e un plan bun să veniţi împreună, aşa că O-Tsuya ar trebui să rămână acasă, chiar dacă nu-i place. O-Tsu-chan, nici lui Shinsuke nu-i place să te-agăţi de el din zori până-n noapte, aşa că poţi să-l laşi o seară liber, nu se-ntâmplă nimic.

— Şi cu toate astea ceva mă frământă, îi răspunse O-Tsuya, schimbându-se la faţă dintr-odată.

O veste bună e, fireşte, o veste bună, dar nu cumva tânărul Shinsuke putea să fie dus înapoi la casa tatălui său din Asakusa? La gândul acesta, inima i se umplea de nelinişte. Deşi aşteptase cu nerăbdare acest moment atât amar de vreme, acum, că sosise ceasul, şi el era cuprins de aceleaşi îndoieli ca ale lui O-Tsuya. În primul rând, el păcătuise greu şi, atâta vreme cât nu-şi cerea iertare de la stăpânul lui, simţea că-i crapă obrazul de ruşine să apară în faţa părintelui său.

— Hai mai repede! îl grăbi Santa.

Cu inima grea, Shinsuke îşi adună curajul şi o porni pe scări în jos. Fără să se gândească prea mult, O-Tsuya se repezi după ei şi îi apucă de mânecă, chiar când aceştia se pregăteau să urce în barcă:

— Santa! Iartă-mă că vorbind aşa par a mă îndoi de dumneata, dar nu pot să scap de gândurile astea negre. Te

rog, lasă-mă să vin şi eu! N-o să fac nimic care să vă pună în încurcătură!

— Hahaha! Ce prostuţă! Şi eu care mă gândeam că cine ştie ce s-a întâmplat! izbucni el într-un râs gălăgios, urcându-se în barcă şi dezlegând parâmele. Dumneata chiar eşti copilă! Nu-i vorba de nicio încurcătură şi nici de alte prostii! Nu ţi-l iau pe Shinsuke să-l mănânc, nu te mai speria atâta şi ai încredere în stăpânul meu! În primul rând, dacă vii şi dumneata, târguiala poate să cadă.

— Dar dacă-i vorba numai de asta, n-o să-mi arăt chipul. Mă ascund undeva, dar ia-mă, te rog! Nu ştiu de ce, dar tocmai în seara asta nu mă pot linişti deloc la gândul să-l las pe omul ăsta să plece singur.

O-Tsuya scoase din *obi*[15]-ul chimonoului un ban de aur şi, prinzându-l de mânecă pe Santa, îi spuse:

— N-ar fi bine oare ca din când în când să pleci urechea şi la ce spun eu?

— Şi deunăzi m-am bucurat de dărnicia dumitale, dar dacă asta se-ntâmplă prea de multe ori, eu sunt cel care va fi mustrat de stăpân.

Ca niciodată, Santa îi împinse stingherit banii înapoi. Între toţi tinerii ce lucrau pentru Seiji, Santa era cel care făcea legea, aşa că ea îl tratase întotdeauna cu cinste, iar acum se simţea jignită că el nici nu voia s-audă de aşa ceva.

— Îţi mulţumesc că-mi porţi de grijă, dar dacă vii şi tu, stăpânul Seiji, care s-a zbătut atâta pentru noi, o să-şi piardă cinstea şi apoi nu m-aş mai putea arăta înaintea lui.

Shinsuke încerca s-o aline pe tânăra fată, dar el însuşi era nefiresc de palid, iar umerii îi tremurau în întunericul ce înghiţea încet-încet cheiul.

— Dacă-i aşa, atunci fie, dar să te întorci îndată dacă apare vreo belea.

— N-are ce să apară, o să fie bine... răspunse Shinsuke,

15 Brâu din mătase groasă care se leagă pe deasupra chimonoului.

dând din cap cu hotărâre.

Toate speranţele lui, clădite de atâta vreme, aveau să se împlinească în seara aceasta dar, deşi ar fi trebuit să i se umple sufletul de bucurie, se simţea de parcă era gata-gata să izbucnească în plâns în orice clipă. Se întreba acum dacă nu cumva ar fi fost mai bine să o ia pe O-Tsuya şi să fugă din nou undeva în lume.

În acea zi, dinspre sud suflase încă de dimineaţă un vânticel, lucru care nu se prea întâmpla iarna, iar acum aerul era călduţ şi atmosfera plăcută. De când se trezise, O-Tsuya se plânsese de ameţeli puternice şi-şi lipise pe tâmple un plasture pentru dureri de cap, dar cum vărsase multe lacrimi în timpul discuţiei cu Santa, o cuprinsese acum o oboseală grea, de parcă ar fi fost cuprinsă de o boală. De la fereastra camerei de la etaj, cu ochii umflaţi de plâns, petrecea cu privirea barca ce se îndepărta încet. Luna din ziua a douăzecea încă nu se ridicase pe cer, iar din spatele turnului de pază al podului Shin-Ōhashi un tăvălug de nori înghiţise pe jumătate cerul mohorât, aruncând peste lume vălul unei nopţi întunecate. Barca greoaie a lui Santa se cufundă cu repeziciune în ceaţa ce învăluia râul.

Când începură să plutească dinspre gura canalului Onagi către mijlocul râului, Shinsuke privi lung la capătul aprins al pipei pe care o fuma, singurul punct luminos în toată acea întunecime, şi mormăi ca pentru sine:

— Ce noapte nesuferită! Pesemne că şi mâine o să fie tot vreme rea.

— Ar fi bine s-o ţină aşa doar noaptea asta, dar dacă se porneşte vântul, o să înceapă şi ploaia.

Santa schimbă rama cu o vâslă şi, lovind apa ce mângâia barca, scoase un sunet ca de zeflemea:

— Să spun drept, îmi pare rău de O-Tsuya. Negreşit că acum îşi îneacă amarul într-un pahar cu băutură.

Kawachō era o ospătărie faimoasă din Yanagibashi, iar

Shinsuke îşi amintea că fusese acolo de două sau trei ori împreună cu stăpânul său, pe când lucra la Tachibana. Purtându-se ca un vechi client, Santa le spunea servitoarelor pe care le întâlnea pe coridoare: „Am adus un băiat frumos care seamănă leit cu Mitsugorō[16]”, lucru care îl făcea pe Shinsuke să nu se simtă deloc în largul lui. Cei doi au fost conduşi într-un salon de ceai elegant, cu vedere spre râu. Sprijinit de un stâlp din *tokonoma*[17], acolo îi aştepta Seiji, singur, cu faţa umflată de prea multă băutură. De cum i-a zărit, a oftat cu o tristeţe care nu-i stătea în fire şi le-a spus:

— Ce păcat! Tatăl tău a aşteptat până adineaori, tocmai ce-a plecat. Îmi pare rău, Shin, dar de ce-ai venit aşa târziu?

Santa a început să-şi ceară iertare în fel şi chip, iar când a povestit despre încercarea disperată a lui O-Tsuya de a-i însoţi, care astfel le-a întârziat plecarea, Seiji a izbucnit într-un râs nevinovat, regăsindu-şi buna dispoziţie dintotdeauna. Cât despre Shinsuke, eliberat pentru moment de povara de a-l înfrunta pe tatăl său şi de teama de a fi silit să rămână la Asakusa, se simţea uşurat.

— Acum, dacă tot ai venit, hai să bem un pahar! l-a îndemnat Seiji şi a început să-i povestească despre cum decursese întâlnirea cu tatăl lui.

Profitând de faptul că avea de dus nişte clienţi până la Tagawa-ya de la Daion-ji-mae, trecuse pe la casa acestuia din Kiyoshima pentru a-l aduce aici şi îi repetase iar şi iar cererea pe care în fapt i-o mărturisise deja de dinainte.

„Mi-e tare greu să-l iert pentru purtarea lui necuviincioasă şi pentru că a fugit cu fiica stăpânului său,

---

16 Bandō Mitsugorō, familie faimoasă de actori de kabuki. Autorul se referă probabil la Mitsugorō al III-lea (1773–1831) sau Mitsugorō al IV-lea (1800–1863).

17 Nişă în peretele unei încăperi, în care sunt expuse de obicei o caligrafie şi un aranjament floral în ton cu anotimpul.

dar mai vinovat m-aş simţi în faţa stăpânului de la Suruga-ya dacă cei doi nu s-ar întoarce. Iar dacă ne-am gândi că se va întâmpla ce e mai rău, în sufletul meu, poate că într-o zi m-aş împăca cu durerea, dar casa stăpânului ar fi cu desăvârşire distrusă de pierderea singurei lor fiice. Dacă vedem lucrurile aşa, parcă aş mai lăsa de la mine, dar nu-mi pot da încuviinţarea fără să auzim ce are de spus şi familia fetei. Şi să-ţi mai zic două vorbe de la mine: dacă stăpânul de la Suruga-ya chiar gândeşte să se lase înduplecat, mă învoiesc să i-l dau pe mână fără alte obligaţii pe fiul meu ca ginere, chiar dacă asta înseamnă că numele meu nu va fi dus mai departe. Ca să-ţi spun drept, te rog să mă crezi că dacă dumneata, Seiji, nu te-ai fi pus la mijloc, mi-aş fi căutat băiatul şi-n gaură de şarpe şi l-aş fi scos de-acolo.”

Spunându-i acestea, în ochii tatălui lui Shinsuke apăruseră lacrimi şi plânsese încet, ca un bărbat.

Seiji l-a consolat cum a putut pe bătrânul încăpăţânat şi l-a asigurat că dacă el e de-acord, cei de la Suruga-ya nu au nimic împotrivă, căci erau deja aproape convinşi să-i ierte lui Shinsuke purtarea nesăbuită. Până la urmă s-au înţeles la un pahar de băutură şi Seiji, aşteptând momentul prielnic, i-a propus să-l caute pe Shinsuke şi să se întâlnească în acea seară, având astfel prilejul de a se linişti unul pe celălalt şi, mai mult, tatăl i-ar fi putut spune fiului făţiş ceea ce gândea. „Nu aşa se face treaba”, i-a replicat tatăl lui Shinsuke, nevrând la început să-şi dea acordul, dar în cele din urmă s-a înmuiat şi a acceptat propunerea lui Seiji. Dar cum Shinsuke întârziase aşa de mult şi cum era şi el foarte ocupat cu treburile lui de zi cu zi şi mai ales cu pregătirile pentru sărbătoarea Anului Nou, ce se apropia văzând cu ochii, părintele nu mai putuse să stea şi plecase chiar înainte ca fiul său să apară.

— Ei, Shin, ce zici? Părinţii sunt mare lucru, nu?

La auzul acestor vorbe, Shinsuke, copleşit până în

adâncul fiinţei lui de sentimentul nevredniciei sale, îşi împreună mâinile pe tatami şi începu să verse lacrimi fierbinţi.

— Ei, ne-am cufundat aşa de mult în povestea asta, că am lăsat bunătate de sake să se răcească! În seara asta hai să bem şi să sărbătorim! De fapt, ar fi trebuit să chem şi o gheişă, dar cu un băiat aşa bun ca tine nu se ştie niciodată şi s-ar putea să se termine cu încă o fugă împreună.

Ţinându-l parcă prizonier, Seiji îl tot îmbia pe Shinsuke cu băutură. Acesta nu prea obişnuia să bea, cu toate acestea, poate că mulţumită trupului său bine clădit, nu se îmbăta aşa uşor. Făcându-şi curaj, tânărul primea cu dragă inimă pahar după pahar.

Aşa cum prezisese Santa, cerul s-a acoperit de nori şi, de cum s-a oprit vântul, picături mari au început să lovească zgomotos acoperişurile, transformându-se pe nesimţite într-o ploaie ca un potop. Apa cădea atât de năvalnic, încât cerul şi râul deveniseră una. Vuietul furtunii acoperea vocile celor trei bărbaţi care, închişi în micul salon de ceai cutremurat parcă de dezlănţuirea naturii, şi-au mai continuat o vreme cheful. Ploaia nu dădea semne să se oprească.

— Ia uite că s-au făcut deja ceasurile zece. Eu ar trebui să mă duc până la Koume, iar vremea asta nu mă ajută deloc, mormăi Seiji şi apoi bătu tare din palme ca să cheme o slujnică. Shin, eu mă grăbesc, aşa că o să-mi dai voie să plec înainte, cu un palanchin, dar tu poţi să mai rămâi să bei cu Santa înainte să te întorci acasă.

Spunând acestea, Seiji a ieşit din încăpere. Cei doi au mai rămas vreo oră, tot uitându-se pe cer, dar cum vremea nu părea să se îndrepte şi cum îşi făcea griji şi pentru O-Tsuya, Shinsuke a spus că ar pleca, chiar dacă pe drum se va uda leoarcă.

Santa l-a întrebat dacă vrea să se întoarcă singur cu un palanchin, pentru că el plănuise să-şi lase barca în

adăpostul unui han din apropiere şi intenţiona să meargă pe jos. Shinsuke n-a primit însă şi s-a oferit să-l însoţească.

— Da, până la urmă putem s-o luăm împreună până la Takabashi. Împrumutăm nişte umbrele de ploaie de aici, ne suflecăm chimonourile şi alergăm de-a lungul râului, răspunse Santa.

Din fericire, vântul se oprise. Santa a ieşit primul ţinând în mână un felinar împrumutat de la casa de ceai, în timp ce Shinsuke ţinea atârnată de o sforicică cutia cu gustări pe care i-o luase lui O-Tsuya drept suvenir. Legându-şi *geta* de *obi*-ul chimonourilor, au ieşit desculţi din Kawachō. Erau atât de atenţi la întunericul şi la ploaia ce îi învăluiau, încât aproape că nu puteau scoate o vorbă. Nici nu apucaseră să meargă două-trei străduţe, că deja erau uzi până la piele.

Ajunşi la capătul podului Rōgoku, au luat-o la dreapta pentru a ieşi mai apoi în faţa reşedinţei seniorului Hosokawa, dar chiar în acel moment o pală de vânt îi stinse felinarul lui Santa. Pe chei nu prea vedeai pe nimeni nici într-o zi obişnuită, dar acum, în toiul nopţii şi pe o asemenea ploaie, nu era nici ţipenie de om de la care să poată cere foc pentru felinar. Fără lumina făcliei, forţa întunericului era şi mai înspăimântătoare, dându-le senzaţia că propriile trupuri le sunt înghiţite de negură. Răpăitul ploii ce le spărgea timpanele părea acum şi mai violent.

— Eu mă descurc şi pe întuneric, dar dumneata, Shin, ai grijă! În seara asta pare că te-a cam doborât băutura, striga Santa în gura mare.

Într-adevăr, Shinsuke băuse vreo două carafe, iar Seiji şi Santa îl tot întrebaseră îngrijoraţi dacă nu s-a îmbătat prea rău, dar de fapt nu era decât puţin ameţit şi încă foarte sigur pe picioarele sale. Mai degrabă el era îngrijorat pentru Santa, aşa că îi strigă din răsputeri:

— Eu n-am nimic, dar dumneata parcă nu te ţii prea

bine!

Poate că strigătul său fusese acoperit de vuietul apei, căci de la Santa n-a venit niciun răspuns. Câteva clipe mai târziu, după ce Shinsuke mai făcuse câţiva paşi, ceva îi răsări chiar sub nas şi începu să îi arunce vorbe grele:

— Beţivan fără căpătâi! Tu vorbeşti?

Îi era greu să creadă că aceste vorbe veneau de la Santa, dar chiar atunci lama rece a unui cuţit i se înfipse în umăr. Pentru că se întorsese la iuţeală, rana nu era adâncă, dar nu-şi mai simţea partea din josul grumazului, ca şi cum ar fi fost zgâriat de nişte gheare ascuţite.

— Ce dumnezeii mă-tii faci? a strigat Shinsuke clătinându-se pe picioare, dar gata s-o ia la fugă.

— Neghiobule! Nu-mi cunoşti vocea? Te-am adus aici ca să te omor, aşa cum mi-a cerut stăpânul!

Cu aceste vorbe, Santa se năpusti asupra lui ca un sălbatic. Cu spatele lipit de zidul clădirii, Shinsuke se apără rotind la nimereală umbrela şi reuşi să-l atingă de două-trei ori pe adversarul său, dar răspunsul acestuia nu s-a lăsat aşteptat: prins cu garda jos, Shinsuke a fost înjunghiat în partea de jos a trupului. Ca să nu-l lase să scape, cu mâna stângă Santa îl ţinea strâns de gulerul chimonoului, pe care i-l ciopârţi în bucăţele. Cei doi s-au luptat cu îndârjire o bună bucată de vreme. După aceea, tăvălindu-se în noroi, cei doi şi-au tot aruncat ocări unul altuia, icnind şi scrâşnind ca nişte fiare sălbatice. Adunându-şi puterile, Shinsuke îi apucase lui Santa braţul drept şi, răsucindu-i-l, încerca să-i smulgă cuţitul. În vârtejul acestei încleştări pe viaţă şi pe moarte, fu cuprins dintr-odată de o forţă nimicitoare, de care nu se credea în stare. Mult mai ameţit de băutură decât el, lui Santa îi era greu să-i ţină piept şi, cu toate că se lupta cu încrâncenare, până la urmă Shinsuke l-a dezarmat, l-a doborât cu o lovitură şi, aruncându-se călare pe el, i-a băgat cuţitul în gât. S-a auzit un hârşâit surd, ca atunci când un şoarece

roade ceva. Fără să se mai poată împotrivi, Santa şi-a dat duhul.

De ce-l omorâse? De ce ajunseseră la un asemenea sfârşit cumplit? Nici el nu înţelegea. Nu se putea gândi decât că, dacă nu l-ar fi ucis, el n-ar mai fi avut nicio cale de scăpare şi, pe de altă parte, că totul se petrecuse ca într-un vis. Pe lângă tulburarea sufletească pe care-o suferise, avea şi mai multe răni adânci, dar vigoarea parcă îi rămăsese neatinsă, şi se minuna singur de uşurinţa cu care poţi să ucizi un om. În mintea lui au năvălit deodată tot felul de gânduri. Să fugă? Să se dea prins? Oricare ar fi fost alegerea, a hotărât să o amâne până după ce o va revedea pe O-Tsuya. Cadavrul lui Santa, cel care până de curând râsese în hohote, se înfuriase şi făcuse mare tărăboi, era acum învăluit într-o linişte stranie, zăcând pe jos ca o bucată de lemn, iar când Shinsuke îi atinse vârfurile picioarelor, se simţi deopotrivă îngrozit şi caraghios. „Ce maşinărie iscusită şi neobişnuită e lucrul acesta pe care-l numim om”, s-a gândit el. Pentru ca fapta să nu-i fie descoperită, tânărul a aruncat în râu leşul şi pumnalul, iar apoi a luat-o la goană către Takabashi, prin ploaia ce nu contenea să cadă cu putere.

„Te-am adus aici ca să te omor, aşa cum mi-a cerut stăpânul”, îi spusese Santa. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Seiji era într-adevăr un ticălos netrebnic, iar afacerea lui cu bărci era, fără îndoială, doar un paravan în spatele căruia se ascundea un bârlog de tâlhari. Dacă Seiji plănuise să scape de el, o făcuse cu siguranţă pentru a pune mâna pe O-Tsuya. Iar plecarea lui de mai devreme, sub pretextul că are treabă la Koume, însemna că O-Tsuya nu mai era în siguranţă. Şi chiar dacă Seiji nu ajunsese încă, cineva dintre slujitori putea fi parte din urzeala aceasta, aşa că Shinsuke nu mai putea trece pragul casei fără mare chibzuială. Oricum ar fi dat-o, nu mai era lucru uşor s-o reîntâlnească pe O-Tsuya. Cu cât se gândea mai

mult la asta, cu atât era mai mâhnit că picase într-o asemenea capcană. Dintr-odată, ura lui faţă de Seiji a răbufnit:

— Am omorât unul, ce mai contează dacă omor doi! Dacă trebuie, îi fac felul cu mâinile mele şi mor cu el de gât!

Planurile nesăbuite ale lui Shinsuke se clădeau unul peste altul, dar deocamdată tot ce voia era să rămână în viaţă până ce o va reîntâlni pe iubita lui O-Tsuya. La gândul că s-ar putea să nu o mai revadă, ura faţă de Seiji i se stinse şi inima i se umplu de o tristeţe nemângâiată.

Cu gândul de a intra în casă cât mai pe nesimţite, Shinsuke o luă pe o străduţă lăturalnică, începu să meargă tiptil când ajunse în apropiere şi îşi lipi urechea de uşa bucătăriei nădăjduind că va auzi suspinele lui O-Tsuya, dar nu se auzea nicio voce, totul era cufundat într-o linişte deplină. Cum vremea era de partea lui, se gândi că n-o să se întâmple nimic, chiar dacă face niţel zgomot, şi îşi strecură mâna încercând să ridice puţin oblonul, dar uşa se deschise fără nicio piedică, de parcă n-ar fi fost încuiată. Lumina palidă a unei lămpi se zărea în odaia din spate, dar nimic nu lăsa să se înţeleagă că acolo s-ar fi petrecut ceva ieşit din comun. Pregătindu-se pentru ce era mai rău, şi-a ascuns sub haină cuţitul de bucătărie care era atârnat deasupra spălătorului de vase şi s-a apropiat în vârful picioarelor de capătul scării:

— Cine e? Tu eşti, Santa? s-a auzit vocea stăpânei.

— Da, eu sunt, a răspuns el, oprindu-se.

— Cum a fost? A mers bine? a continuat femeia pe un ton îngrijorat.

Femeia era singură şi stătea sub *kotatsu*[18]*,* lângă

18 Măsuţă joasă, al cărei cadru este acoperit cu o pătură groasă, peste care se aşază tăblia. Dedesubt există o sursă de căldură – în trecut, cărbune încins, în prezent, un radiator electric –, de cele mai multe ori încorporată în structura măsuţei.

nagahibachi, părând că aşteaptă pe cineva cu nerăbdare. În chip ciudat, în camera de opt tatami de alături, unde în fiecare seară dormeau bărbaţii, acum nu era nimeni. Oare şi O-Tsuya fusese de-acum dusă în altă parte? Gândul acesta îl lovi cu putere pe Shinsuke.

— Staţi liniştită, m-am ocupat cum trebuie de toate, a răspuns el imitând intonaţia lui Santa.

A deschis apoi uşa şi dintr-odată a apărut în faţa femeii. Apoi, pe acelaşi ton ca înainte, cu o voce atât de sfârşită că îţi dădea fiori, a întrebat doar:

— Unde e O-Tsuya?

— Tu eşti! Shin!

Doar atât a mai putut îngăima stăpâna, gata să leşine de uimire. Şi-a revenit însă repede şi a încercat să dreagă cumva lucrurile, însă Shinsuke părea atât de setos de sânge, că nu îngădui niciun şiretlic. Nici el nu-şi dăduse seama până acum, dar în lumina lămpii, cu hainele sfâşiate, ud, plin de noroi şi de sânge, arăta ca un demon înfiorător. Dându-şi seama de asta, a înţeles că nu mai putea să-şi ascundă crima.

— Shin, ce s-a întâmplat cu tine? l-a întrebat stăpâna, făcând pe nevinovata.

— Cu mine? L-am omorât pe Santa, asta s-a întâmplat! Spune-mi doar unde e O-Tsuya şi te las în viaţă!

Ameninţător, i-a vârât cuţitul sub nas, dar femeia i-a răspuns cu un calm care la descumpănit:

— Trebuie să fie în camera de la etaj.

Apoi şi-a aprins pipa cu o mişcare ţanţoşă.

Fostă prostituată din Yoshiwara[19] femeia aceasta venise în casa lui Seiji după moartea primei lui soţii. La treizeci şi ceva de ani, era deja cam trecută şi era şi cam mare de statură, dar avea pielea albă şi se păstra tânără. Se mândrea cu tăria caracterului ei şi tocmai această vigoare aproape bărbătească o făcea acum nici să nu clipească. Pe

19 Cartier de plăceri foarte faimos în perioada Edo.

lângă asta, ea nu-l considerase niciodată pe Shinsuke mai mult decât un simplu amorez, şi chiar când el îi spusese că l-a omorât pe Santa, s-a gândit că e doar o stratagemă ca s-o sperie, aşa că se hotărâse să nu-i arate nicio urmă de slăbiciune. Oricum ar fi fost, Shinsuke a hotărât să o lege de mâini şi de picioare, ca să nu poată fugi cât timp el urca la etaj să vadă cum stau lucrurile.

— Ce-i cu neobrăzarea asta la tine?

Vorbindu-i cu îngâmfare, a încercat să riposteze şi să-l pună ea la pământ, dar primind o lovitură puternică în spate, a căzut fără vlagă, pe jumătate moartă, lăsându-i astfel lui Shinsuke deplină libertate de a face tot ce-i trecea prin cap. Deşi nu omorâse decât o singură dată, dobândise cu o iuţeală de necrezut îndemânarea de a îndoi, a răsuci, a călca în picioare şi de a zdrobi un corp omenesc. Fără nicio greutate, i-a legat femeii mâinile şi picioarele, ba i-a pus şi un căluş în gură.

Cu lampa în mână, a urcat la etaj. A căutat-o pe O-Tsuya nu doar prin toate încăperile, dar şi prin dulapuri şi pe după paravane, dar nici urmă de ea! Cu toate că se aşteptase la asta, în momentul în care şi-a văzut temerile împlinite, a simţit că e gata să izbucnească în plâns, ca un copil pierdut care nu mai ştie de cine să se agaţe. Dărâmat şi cu sufletul gol, s-a năpustit pe scări cu sufletul rătăcit. Înnebunit de durere, a cotrobăit şi prin toate camerele de la parter, ba până şi pe verandă s-a uitat, dar O-Tsuya nu era de găsit.

— Unde ai ascuns-o? Vorbeşte! Altfel nu ştiu ce-o să se întâmple cu viaţa ta! i-a strigat el stăpânei, scoţându-i căluşul şi apropiindu-i de obraz lama cuţitului.

Netulburată, aceasta a închis ochii, dar n-a scos niciun cuvânt. Până la urmă, ridicându-şi pleoapele, l-a privit stăruitor pe Shinsuke şi i-a spus:

— Crezi că o să mă las înfricoşată de un ageamiu ca tine? Dacă vrei să mă omori, omoară-mă!

A închis apoi ochii din nou şi a rămas nemişcată ca o stană de piatră.

Dintr-odată, Shinsuke şi-a amintit că uitase să caute în camera slujnicelor. Gândindu-se că are mai multe de obţinut de la această stăpână neruşinată dacă o ameninţă decât dacă se răsteşte la ea, a alergat într-un suflet acolo. Ciudat lucru, deşi de obicei în odaia aceea dormeau întotdeauna trei femei, în seara aceasta nu era nici măcar una. Pesemne că stăpânii îi trimiseseră pe ucenici şi pe slujnice cu alte treburi, ca să nu fie împiedicaţi în niciun fel în ticăloşiile lor.

Lui Shinsuke i-a venit deodată altă idee şi, întorcându-se în camera unde o lăsase pe patroană, i-a dezlegat acesteia mâinile şi picioarele. Apoi, cu fruntea pe tatami şi cu mâinile împreunate ca la rugăciune, a început s-o roage cu ardoare:

— Stăpână, eu sunt cel care-a greşit! Te rog, lasă-ţi mânia la o parte şi iartă-mă! N-o să spun nimic nimănui! Doar un cuvânt vreau de la dumneata, un singur cuvânt: să-mi spui unde e O-Tsuya. Te rog! Te rog!

— Dacă-i aici ori ba, ai putut vedea de unul singur, când ai căutat-o. Eu nu ştiu nimic mai mult.

— Dac-am ajuns aici, nu mai merge să faci pe nevinovata. Am înţeles ce era de înţeles: voi v-aţi vorbit între voi şi aţi dus-o undeva pe fata asta. Ascultă-mă bine, stăpână: nu ţi-am spus oare că tocmai l-am omorât pe Santa, şi încă fără greutate? Dar dacă o revăd pe O-Tsuya, nu mai vreau să fac nimic şi nici n-am spus vreodată că o să-i iau viaţa stăpânului Seiji, ca să mă răzbun! Vreau doar ca până mâine, când o să mă predau judecătorilor, să o mai văd o dată pe O-Tsuya pentru ultima oară, şi nu am de gând să plec fără să-mi iau rămas bun de la ea. Gândeşte-te bine, te rog! Dacă eu am de ce să-ţi port ranchiună, dumneata n-ai niciun motiv să-mi porţi pică. Aşa de rău să-mi asculţi rugămintea? Dacă te-nvoieşti, îţi jur că la orice

cazne m-ar supune la judecată, n-o să suflu o vorbă prin care să-l învinovăţesc pe stăpânul Seiji sau pe dumneata!

— Păi, vezi tu, Shin, eu te ascult de ceva vreme fără să spun un cuvinţel, dar ce vrei să dovedeşti cu toată vorbăria asta despre tine? Te-ai schimbat pentru că ai omorât un om? Nu ştiu ce l-a apucat pe Santa, dar în niciun caz nu-i treaba stăpânului, aşa că şi dacă te predai, şi dacă te răzbuni, e tot aia!

— Dacă dumneata eşti aşa de nevinovată, mi-ai putea spune la fel de bine unde e O-Tsuya. Şi unde a plecat stăpânul Seiji?

Plină de aroganţă, femeia şi-a băgat mâinile în buzunare cu un aer necuviincios şi i-a răspuns cu glas rece:

— Stăpânul, zici? De o vreme încoace pleacă în fiecare seară, aşa că de unde să ştiu eu unde e acum? Cât despre O-Tsuya, a spus că se duce la teatru şi parcă a plecat cu una dintre slujnice până la şosea, dar cum într-adevăr e cam târziu şi nu s-a întors încă, se prea poate să se fi întâmplat ceva.

La auzul acestor cuvinte pline de dispreţ, Shinsuke a simţit cum e cuprins din nou de o furie nestăpânită:

— Netoato! Cum să fac să-mi spui? mârâi el din gâtlej.

Dacă nu era chip să afle de la stăpână unde e O-Tsuya, atunci nu avea să se predea îndată, ci să mai aştepte şi o lună, şi jumătate de an, dacă va fi nevoie. Dar oare crima pe care o comisese avea să rămână nedescoperită atâta timp? Ce ştia sigur acum era că această femeie îl va da în vileag.

Cu astfel de gânduri în minte, Shinsuke rămase în picioare, nemişcat, o bună bucată de vreme, privind absent dintr-o parte chipul plin de îngâmfare al femeii greoaie din faţa lui care fuma, cu un genunchi ridicat.

„Asta e nevasta lui Seiji”, se gândi el. „Şi dacă aş omorî-o pe ea, în schimb? Aşa aş scăpa şi eu, iar O-Tsuya ar fi răzbunată! Scorpia asta îngâmfată nici nu visează că o să

fie omorâtă. Ce comedie, cum se umflă în pene! Dar dacă-mi adun puterile şi o sugrum, n-o să mai fie decât un leş. Nu-i aşa că e ciudat?”

Într-o clipă, căzu din nou pradă unor sentimente sălbatice. Fără să scoată o vorbă, ridică frânghia de cânepă ce zăcea aruncată la picioarele lui şi o încolăci dintr-odată în jurul gâtului femeii. Apoi duse la bun sfârşit planul pe care-l zămislise în minte.

Odată terminată treaba, toată oboseala acumulată până atunci, care părea să-l doboare, făcu loc unei stări de amorţeală. „Sunt un criminal nenorocit”, îi trecu prin minte, dar n-apucă să-şi ducă gândul până la sfârşit, că observă că până şi pielea de pe mâini şi de pe picioare îi era murdară. Trebuia să fugă cât mai repede, dar n-o putea face cu hainele pline de sânge. S-a îndreptat către bucătărie, unde s-a dezbrăcat cu totul şi şi-a spălat urmele de sânge de pe tot trupul. Din fericire, pe un raft din dulap erau nişte haine de-ale lui Seiji, în care s-a schimbat. Se potriveau de minune gusturilor sobre ale lui Shinsuke: un *haori* căptuşit din mătase de Yūki şi un *obi* din mătase tare de Hakata. Pe urmă a deschis sertarele dulapului, de unde a luat monede de aur şi de argint în valoare de trei *ryō.* Pe de o parte, avea nevoie de bani, iar pe de altă parte, aşa putea să facă totul să arate ca un jaf. A luat apoi hainele de care se dezbrăcase şi, înfăşurându-le pe piatra folosită ca greutate la murături, le-a aruncat pe fundul canalului. Plin de îndoieli, Shinsuke încerca să se convingă singur că, luându-şi aceste măsuri de precauţie, avea să fie greu de găsit o legătură limpede între el şi uciderea lui Santa şi a patroanei.

Afară ploaia se oprise de tot, iar pe cerul fără nori apăruse în miezul nopţii luna, strălucitoare şi rece. Acoperindu-şi capul cu o glugă de un galben palid, tânărul a ieşit la drumul mare, trecând fără să fie băgat de seamă prin faţa străjii de la răspântie.

III

În perioada în care Shinsuke locuia încă în casa părinţilor săi din Asakusa, mersese de câteva ori la un cunoscut de-al tatălui său, un împătimit de jocuri de noroc pe nume Kinzō, care locuia la Narihira, în Honjo. Neştiind unde altundeva să se ducă, s-a îndreptat într-acolo. În tinereţe, Kinzō dusese o viaţă plină de peripeţii, dar de vreo doi-trei ani încoace, de când trecuse de cincizeci de ani şi făcuse şi puţină avere devenind în acelaşi timp şi mai cumpănit, era de o generozitate şi de o largheţe rar întâlnite în meseria lui de negustor. Convins că unei astfel de persoane i se poate destăinui fără teamă, Shinsuke i-a povestit în mare ce se întâmplase şi, promiţându-i că se va preda imediat ce o va întâlni pe O-Tsuya, l-a rugat să-l primească în casa lui până atunci. Cu toate acestea, deşi mărturisise că-l omorâse pe Santa, nu suflase un cuvânt despre uciderea nevestei lui Seiji.

— Shinsuke, ţi-am ascultat rugămintea, dar e ceva ce nu pricep în povestea ta. Ai zis că ai fugit de îndată ce l-ai omorât pe Santa, dar deşi trupul ţi-e plin de răni, pe haine n-ai nici măcar o pată de sânge. Cum se face asta oare? i-a spus Kinzō de cum a auzit întâmplarea.

Luat pe nepregătite, Shinsuke a început să tremure. Credea că se spălase bine înainte să fugă din casa lui Seiji, dar prins la înghesuială, observa acum nu doar că îi rămăsese sânge pe sub unghii şi prin cutele de la gât, dar şi că perciunii din partea stângă a feţei se întăriseră de la sângele întărit ca un lipici. Prins cu ocaua mică, a trebuit să-şi spună toată povestea, fără ascunzişuri.

— Mă gândeam eu că aşa ceva trebuie să se fi întâmplat... Acum, că am priceput totul, nu pot decât să te primesc la mine şi să pornim împreună s-o căutăm pe O-Tsuya. Dar, înainte de toate, să ne înţelegem: îndată ce te întâlneşti cu fata asta, te predai. Am trăit şi eu o vreme când am omorât o dată sau de două ori şi îţi spun că odată ce-ai prins gustul, nu te mai opreşti aşa uşor. Poate că mai

demult erai sfios şi ruşinos, dar acum s-a zis cu asta. Iar în lumea noastră, atunci când nu ţi-e teamă de nimic, eşti în stare de multe! Shinsuke, tu eşti acum la o răscruce. Dacă nu stai să judeci bine, o să aluneci lesne pe calea cea rea şi o să ajungi o fiinţă îngrozitoare! Poate că sună nemilos când îţi spun să te predai, fie că-ţi place, fie că nu, dar să-ţi scapi pielea n-o să aducă nimic bun, nici pentru tine, nici pentru lume, ci dimpotrivă. N-o să te ducă decât la alte crime.

Shinsuke nu izbutea să priceapă bine sensul acestui avertisment. Cum el îşi spovedise păcatele de bunăvoie înaintea lui Kinzō, hotărârea lui era luată şi nu exista niciun motiv de îngrijorare legat de ce urma să se întâmple. Cu toată sinceritatea, jură din nou că se va preda.

Redeveni apoi băiatul liniştit de dinainte, ca şi cum fiara ce pentru o clipă se dezlănţuise fusese domesticită din nou. Cele petrecute în noaptea aceea îi păreau ca un vis în care fusese posedat de un demon. Au mai vorbit şi ca Shinsuke să meargă la un frate de cruce de-al lui Kinzō, care locuia la Ōmiya, în Bushū, până se vor linişti lucrurile, dar astfel se risipeau toate şansele de a o mai întâlni pe O-Tsuya. Oricum, din fericire, cele petrecute în seara aceea nu făcuseră mare vâlvă. În dimineaţa zilei de după fuga lui Shinsuke, Kinzō a ieşit la plimbare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi a trecut prin faţa casei seniorului Hosokawa. Balta de sânge fusese însă spălată de ploaia din acea noapte, nu se zărea nicăieri umbrela pe care tânărul spunea că o aruncase, singurele urme rămase fiind nişte bucăţele călcate în picioare din cutia de gustări pe care i-o luase lui O-Tsuya ca suvenir din Kawachō. Cât despre Seiji, se pare că acesta credea că Santa, după prima ispravă, îi furase banii şi-i omorâse nevasta, iar acum era fugar pe undeva. Aşa că nu era niciun motiv de îngrijorare cum că Seiji l-ar putea acuza, căci, şi dacă cei doi s-ar fi întâlnit

faţă în faţă, acesta ar fi rămas probabil mut de mirare. Toate acestea Kinzō le-a aflat dintr-o discuţie purtată cu multă grijă cu un prieten de-al lui, căpitan de vas. L-a pus atunci pe Shinsuke să arunce veşmintele pe care le avea şi i-a dat nişte haine de-ale lui, i-a făcut pe faţă nişte aluniţe cu cerneală neagră, după care l-a trimis să treacă prin toate colţişoarele din Fukagawa, deghizat ziua în negustor de sandale, iar seara în vânzător ambulant de tăieţei.

În acest răstimp, a venit şi sărbătoarea Anului Nou. Shinsuke trecea în fiecare zi prin Takabashi, pe lângă casa lui Seiji. La nici douăzeci de zile de la dispariţia soţiei sale, acesta şi-a luat o a treia nevastă, iar afacerile îi mergeau bine, ca întotdeauna. Shinsuke era acum încredinţat că O-Tsuya fusese vândută. Pentru orice eventualitate, a mers şi în Tachibana, unde a aruncat o privire discretă printre perdelele *nōren* de la prăvălia fostului său stăpân. Se prea poate să fi fost doar închipuirea lui, însă nimic din ce se zărea în liniştea de acolo nu îl făcea să creadă că fata s-ar fi întors acasă. Se zvonea că de anul trecut, stăpânul, doborât de grija pentru soarta lui O-Tsuya, căzuse la pat. Copleşit de cele auzite, Shinsuke a înţeles în adâncul sufletului că de-acum încolo nu va mai putea pune piciorul în Tachibana.

Abandonând împrejurimile canalului Onagi, tânărul a început să colinde cartierele de plăceri din Edo, locuri precum Koume, Hashiba sau Iriya, unde s-ar fi putut afla locuinţe destinate concubinelor. Cu toate acestea, deşi venise deja sfârşitul lui februarie, el nu aflase încă nimic despre locul în care s-ar fi putut afla tânăra fată. Curând, la Mukōjima, cireşii de pe malul râului au început să înflorească, iar ceaţa s-a ridicat către cerul senin. Căldura acestor zile făcuse ca totul, până şi Shinsuke, care mergea de colo-colo strigând ca să-şi vândă marfa, să intre într-o stare de somnolenţă. Odată cu razele soarelui de primăvară i s-au trezit în suflet şi dorinţa arzătoare de

iubire, şi fericire, şi tristeţe. Voia cu orice preţ s-o întâlnească pe O-Tsuya, fie şi numai în vis.

Într-o seară, pe la sfârşitul lui martie, Kinzō i-a adus o veste îmbucurătoare:

— Shinsuke, se pare că fata pe care o cauţi e acum gheişă în Naka-chō şi-şi spune Somekichi.

I-a povestit apoi că în acea seară, însoţit de doi sau trei ucenici, se dusese la restaurantul Obana-ya din Fukagawa să bea ceva şi îi venise cheful să cheme nişte gheişe, iar una dintre ele semăna leit cu fata despre care îi tot vorbise Shinsuke. În primul rând, era de o frumuseţe nemaivăzută: acele pleoape grele, puţin umflate, sprâncenele nedefinite, ca ale unui bărbat, dintele strâmb din dreapta, de sus, care o făcea încă şi mai fermecătoare, felul în care-şi muşca buzele şi în care-şi strâmba un pic gura atunci când vorbea, vocea ei cochetă – avea acel vino-ncoa ce stârnea pasiuni în inimile bărbaţilor. Toate aceste trăsături l-au făcut pe Kinzō să fie sigur că despre ea era vorba, aşa că, dând din cap aprobator, a întrebat pe ocolite câte ceva despre trecutul acestei fete şi a aflat că era protejata unui oarecare Tokubei, jucător înrăit şi capul bandei din Sunamura. Kinzō aflase că acest Tokubei era un ticălos fără seamăn, atât de josnic, că până şi prietenii lui se deziceau de el, şi mai era şi un apropiat al lui Seiji, stăpânul afacerii cu bărci. Toate aceste amănunte nu mai lăsau loc de nicio îndoială, aşa încât Shinsuke dădu crezare fiecărui cuvinţel.

— Cam asta e treaba, dar mai este un lucru pe care nu-l pot pricepe. O să ţi-l spun, dar dacă totul e aşa cum pare, nu cred c-o să-ţi placă.

Avertizându-l în felul acesta, Kinzō a început să-i spună ce se vorbea prin târg despre această Somekichi. Nu trecuse decât vreo lună şi jumătate de când îşi făcuse apariţia în Naka-chō, dar se bucura deja de o reputaţie de curtezană desăvârşită, deşteaptă şi frumoasă ca nimeni

alta din Fukagawa, ceea ce o făcea să nu ducă lipsă de clienţi. Se vorbea de moştenitorul unui magazin de ţesături din Nihonbashi, de un luptător din Kōjimachi, vasal direct al shogunului, şi de încă vreo cinci-şase alţi bărbaţi care roiau obsedaţi în jurul ei. Se mai zvonea că, în ciuda sumelor uriaşe de bani pe care le plăteau, erau atât de bine duşi de nas, că niciunul nu avea de fapt vreo şansă. Printre localnici se credea că Tokubei era îndrăgostit de ea până peste cap şi, gelos peste măsură, îi interzisese să mai aibă şi alţi clienţi. De fapt, stăpâna casei de gheişe căreia îi aparţinea Somekichi era concubina lui Tokubei, iar banii pentru afacere veneau chiar de la acesta. Din cauza geloziei, între cei trei se iscau certuri în fiece zi, iar în urmă cu vreo zece zile, patroana a fost alungată, Somekichi devenind astfel un fel de stăpână a casei, fiindu-i recunoscută poziţia superioară printre gheişele din Fukagawa. Umbla vorba că şi Tokubei sărea uneori calul, dar că şi ea era mult prea vicleană pentru vârsta ei.

Pentru a mai îndulci povestea, Kinzō şi-a adăugat şi propria părere, şi anume că el se îndoia că Somekichi ar fi fost de fapt, aşa cum se bârfea, legată doar de Tokubei. Probabil că şi acesta, ca şi ceilalţi clienţi ai ei, nu era decât un moft şi nu puteai şti dacă nu e şi el doar o jucărie în mâinile ei. Cum pe ea o pizmuia acum multe femei, era expusă calomniilor, aşa că nu puteai da crezare tuturor bârfelor care umblau prin târg. Din câte observase Kinzō la restaurant, Somekichi se purta cu atâta cochetărie, încât îţi era greu să te gândeşti că până cu un an în urmă nu fusese decât simpla fiică a unor cămătari. Cât timp stătuse el acolo, ea nu dăduse nicio clipă vreun semn că ar suferi după iubitul despre care nu mai ştia nimic, ci răsese cu voioşie şi dăduse pe gât atâtea pahare cum nu prea vedeai la o femeie. Sau poate doar îşi îneca supărarea în băutură.

— Orice-ar fi, mâine să te duci s-o întâlneşti! a încheiat

Kinzō. Am vorbit deja cu cei de-acolo, aşa că poţi să mergi şi singur fără oprelişti.

Deşi nu-i plăcea ce auzise despre Tokubei, punând cap la cap toată povestea, Shinsuke nu găsea nimic greu de crezut în ceea ce i se spusese. Băutura, cochetăria, faptul că nu dădea niciun semn că i-ar fi dor de iubitul său – toate aceste schimbări erau în mintea lui cât se poate de fireşti pentru o O-Tsuya aruncată în braţele depravării. Dar, se gândea el, în cele din urmă, oricât de mult ar fi purtat pe ea semnele decăderii, dacă în sinea ei păstrase aceleaşi simţăminte pentru el, nu mai conta altceva.

A doua zi dimineaţă, Shinsuke şi-a ras creştetul, a făcut baie şi şi-a scos de pe faţă aluniţele false, redevenind băiatul sfios de dinainte. Nu se putea ca într-o singură zi să i se şteargă din suflet urmele păcatului pe care-l săvârşise, dar ochii îi redeveniseră copilăroşi ca înainte, iar pe obrajii plini nu se vedea nici cea mai mică urmă de roşeaţă. În cel mai rău caz, ce se putea întâmpla era să dea peste Seiji, iar acesta să-l atace pe neaşteptate, căci şi el era nevoit să-şi şteargă urmele propriilor nelegiuiri. Pus astfel în gardă de Kinzō, Shinsuke s-a pregătit să plece pe înserat, luând un palanchin, astfel încât să atragă cât mai puţin atenţia. Dacă se gândea bine, întâlnirea cu Somekichi din seara aceasta putea însemna sfârşitul legăturii lui cu lumea.

Când a venit momentul plecării, îngenunchind cu mâinile pe podea, Shinsuke, pătruns de emoţie, a spus:

— Ei bine, eu plec. Mulţumesc că mi-ai purtat de grijă!

— Aşa… S-ar putea ca de-acum încolo să nu ne mai vedem. Dacă nu-i vreo încurcătură şi Somekichi este cu adevărat O-Tsuya, nu mai e nevoie să te întorci aici, dar mâine să mergi neapărat să te predai! Bănuiesc că rămăşiţele trecutului nu-ţi sunt dragi, dar dacă o să amâni chiar şi cu două-trei zile, tăria ta va începe să se topească. Dacă îţi faci curaj şi te predai, o să mă ocup eu de restul şi

n-ai de ce să-ţi mai faci griji legat de tatăl tău.

De când fusese luat în casa lui Kinzō, Shinsuke se purtase fără cusur, aşa că acesta credea cu tărie că nu va face nimic nesăbuit, chiar dacă pleacă singur. Temându-se însă că O-Tsuya îi va cere să se sinucidă împreună cu el, l-a întrebat:

— Şi, când o să o întâlneşti pe O-Tsuya, ce-o să faci?

— O să-i spun ce gândesc şi o să încerc din toate puterile s-o fac să se întoarcă acasă, a răspuns Shinsuke hotărât, fără să clipească.

— Bun răspuns! Acum chiar că eşti Shinsuke cel de dinainte, îi răspunse Kinzō punându-i înainte o legătură cu bani, drept dar de despărţire.

Shinsuke pusese însă deoparte câştigurile din vânzarea pe care o făcuse în aceste patru luni, aşa că refuză darul.

— Aşa, deci, spuse Kinzō şi luă înapoi banii fără să protesteze, gândindu-se că totuşi e mai bine ca tânărul să nu aibă atâţia la el.

În seara aceea bătea un vânticel călduţ, iar în lumina potolită a lunii de primăvară se zăreau feţele trecătorilor de pe străduţele învăluite în penumbră. În aer plutea un uşor parfum alburiu de magnolii. Palanchinul care-l ducea pe Shinsuke a mers de-a lungul străzii Takabashi, ieşind direct în Kuroe-machi, după care, când a ajuns la poarta *torii* de la Hachimangū, a luat-o la stânga şi l-a lăsat pe Shinsuke la poarta cârciumii Obana-ya din Naka-chō. Tânărul mai ieşise la un pahar în oraş şi înainte, dar era prima dată când punea piciorul într-o casă de ceai dintr-un cartier de plăceri. „A sosit clientul trimis de stăpânul de la Narihira-chō” l-a prezentat cineva şi astfel a fost tratat cu multă cinste. A fost dus într-un separeu din spatele restaurantului, luminat doar de scăpărările felinarelor din piatră de Kurama, ce străbăteau vegetaţia deasă a grădinii. Întreaga construcţie era de o eleganţă atât de simplă şi liniştită, că îţi venea greu să crezi că un

asemenea colţişor poate exista ascuns în acest cartier de plăceri gălăgios.

— Aş vrea s-o văd pe Somekichi. Nu mă interesează nicio altă gheişă, i-a cerut Shinsuke stăruitor slujnicei.

Purtarea lui dădea de înţeles că ar fi un mare cunoscător ce se poartă cu bună ştiinţă ca un necioplit care are pretenţia de a o avea pe cea mai frumoasă şi mai faimoasă dintre curtezane, în cazul acesta Somekichi. Era încredinţat că va primi îndată toate favorurile ei, atât de neclintit părea în îngâmfarea lui de puterea sa extraordinară de seducţie.

Neştiind întocmai ce să facă, Shinsuke aştepta ascuns după un stâlp din *tokonoma.* Pe o mică uşă boltită din spatele camerei a intrat Somekichi, înclinându-şi uşor gâtul lung. Da! Nu mai încăpea îndoială! Nu putea fi decât ea! Machiată pe faţă cu o pudră albă uşoară, O-Tsuya purta un chimono din crep cu dungi de mătase de Iyo, prins cu un *obi* din satin negru pe care erau brodate cu fir de aur crizanteme. De sub chimono se zăreau poalele unei jupe cu model cu broaşte ţestoase. Era într-adevăr schimbată şi avea o purtare atât de mândră, încât nu se putea să nu fie cea mai cerută dintre curtezanele de la Tatsumi.

Zărindu-şi clientul, O-Tsuya s-a grăbit spre el călcând înfundat cu picioarele goale pe *tatami.*

— Ah! a ţipat când a ajuns în faţa lui, căzând pe spate, după ce aproape că i se lovise de genunchi. Eşti bine-sănătos! Cât am vrut să te-ntâlnesc! Am vrut să te întâlnesc! i-a repetat apăsat, regăsindu-şi echilibrul.

„Soarta mea e să las o asemenea femeie şi să merg mâine să mă predau”, i-a trecut atunci prin minte lui Shinsuke, în inima căruia începuse să se facă simţită o dorinţă de viaţă de nestăpânit.

Au început apoi să-şi povestească unul altuia tot ce se întâmplase din clipa în care se despărţiseră în ziua a

douăzecea a lunii decembrie din anul ce trecuse, zi pe care niciunul n-o putea uita. Ea a fost prima care a vorbit. În seara aceea, imediat după ce Shinsuke a plecat, stăpâna le-a dat liber tuturor, atât slujnicelor cât şi slujitorilor, spunându-le că nu mai au nimic de făcut şi că se pot duce să se distreze. O-Tsuya rămăsese astfel singură cu stăpâna şi, în timp ce ele vorbeau despre tot felul de lucruri, a început ploaia aceea cumplită. Când turna mai tare cu găleata, a apărut Seiji, beat criţă, însoţit de câţiva bărbaţi pe care ea nu-i cunoştea. Dintr-odată, fără să spună nimic, a tăbărât asupra ei, a legat-o, i-a pus căluş, a aruncat-o într-un palanchin şi a trimis-o la Tokubei, în Sunamura. Fireşte că totul fusese plănuit dinainte, căci în Sunamura Tokubei şi alţi cinci-şase bărbaţi aşteptau cu nerăbdare să se distreze. O-Tsuya a fost lăsată acolo, în mijlocul odăii. Aşezaţi în cerc, bărbaţii petreceau cu multă băutură, iar de ea au râs şi şi-au bătut joc. Cu toate acestea, a înţeles că n-are de ce să se teamă pentru viaţa ei. Toţi aceşti bărbaţi erau fermecaţi de ea şi cum ei nu-i păsa de niciunul, dacă nu ceda avansurilor lor, nu rămânea decât să fie vândută în altă parte, aşa că n-aveau de ce să provoace vreo stricăciune comorii lor nepreţuite. Cu acest gând în minte, s-a ţinut tare şi chiar dacă ei au ameninţat-o că o omoară, nici n-a clipit. Soarta lui Shinsuke era singurul lucru care o interesa şi din această pricină nu-şi găsea odihnă nici ziua, nici noaptea.

În cele din urmă lucrurile s-au întâmplat aşa cum prezisese ea: Seiji a ţinut-o închisă într-o odaie tainică, unde a venit în fiecare zi şi i-a făcut curte. „Sunt nebun după tine de o grămadă de vreme. Şi ştii că eu sunt cel care a pus la cale fuga ta, căci eu l-am convins pe Shinsuke! Şi dacă am făcut toate aceste nelegiuiri, pentru tine le-am făcut, aşa că spune *Da* şi fii concubina mea. Dacă-mi împlineşti dorinţa, o să ai tot ce-ţi doreşti!”, îi spunea Seiji.

O-Tsuya încercase să afle ce se mai întâmplase cu Shinsuke din seara aceea, dar nu primise niciodată un răspuns limpede. „Ăla? Ai face bine să-l uiţi. De curând l-am dus la Kiyoshima, la taică-său.” Astfel de răspunsuri îi dădea Seiji, dar era limpede că toate sunt minciuni. A înţeles atunci că tot ce le povestise el despre negocierile cu părinţii lor de la Kiyoshima sau de la Tachibana nu era nimic altceva decât vorbe-n vânt şi că el nu făcuse de fapt nimic. Acum însă, chiar dacă se gândea că şansele ca Shinsuke să fi fost ucis erau foarte mari, O-Tsuya nu putea să renunţe cu una, cu două.

Au ţinut-o captivă multă vreme, din a douăzecea zi a lui decembrie până prin februarie. Seiji a continuat să vină la ea cu o stăruinţă de admirat, dar n-a reuşit s-o facă să încuviinţeze nici cu ameninţări, nici cu ispitiri. Ştiind tot ce se întâmpla şi nemaiputând să rămână indiferent, Tokubei l-a convins pe Seiji şi astfel a putut şi ea să iasă din camera unde fusese închisă. În schimb, sub o atentă supraveghere, a trebuit să facă pe fata în casă sau să rabde tot felul de comentarii neplăcute. Seiji se purta frumos cu ea şi îi făcea toate hatârurile.

Tokubei era de aceeaşi vârstă cu Seiji, dar mai ticălos decât el. Avea întotdeauna o mină blândă şi n-ai fi zis că se înfurie vreodată. Pentru cineva din afară ar fi putut părea un om binevoitor şi foarte înţelegător. Punându-se între Seiji şi O-Tsuya, le-a spus amândurora numai vorbe pline de simţire. S-a tot învârtit mai ales pe lângă ea şi i-a arătat mereu multă compasiune. „Deci şi lui i-am căzut cu tronc”, şi-a dat ea seama imediat, aşa că a început să-l linguşească, prefăcându-se interesată de el şi încercând să-l prindă în mreje. Planul ei era să profite de un moment de neatenţie pentru a fugi de la Sunamura şi a porni în căutarea lui Shinsuke.

Într-o seară, în timp ce-i turna băutură în pahar lui Tokubei, O-Tsuya a început să vorbească ca pentru sine,

încercând astfel să-l păcălească:

— Am renunţat să-l mai caut pe Shinsuke, dar mă întreb oare ce s-o fi ales de el şi ce-o mai face el acum...

Şi astfel O-Tsuya a aflat din gura lui Tokubei secrete la care nici n-ar fi visat. A înţeles astfel că în acea seară fatidică Seiji i-a cerut ucenicului său credincios Santa să-i facă felul lui Shinsuke pe malul râului, dar nu se ştie ce-l apucase pe acesta că i-a sugrumat şi nevasta drept mulţumire şi i-a mai şi furat banii din casă. După toate astea, Seiji şi-a luat a treia nevastă. Fireşte că Tokubei nu spusese lămurit toate aceste lucruri, dar punând cap la cap ceea ce ştia deja, O-Tsuya era încredinţată că acesta era adevărul. Atunci a înţeles că a venit momentul să lase la o parte încercările de a-l mai găsi pe Shinsuke şi a hotărât că nu va lăsa moartea iubitului ei nepedepsită, într-un fel sau altul, cândva avea să se răzbune pe Seiji.

La ceva vreme după aceea, Tokubei i-a şoptit la ureche lui Seiji:

— Fata asta n-o să se uite niciodată la tine. Şi ar fi păcat să vinzi o asemenea comoară drept prostituată, aşa că mai bine mi-ai da-o mie pe un preţ bun. După ce-o să se împace cu soarta ei, o s-o dau la o casă de gheişe din Naka-chō, ca să devină ea însăşi gheişă.

La început, Seiji, care încă nu renunţase de tot la ea, s-a împotrivit, dar până la urmă a cedat şi şi-a luat mâna de pe ea.

— Eu vreau să te-ajut, dar ştii bine că nu eşti neprihănită, aşa că mai bine devii gheişă, i-a cerut Tokubei lui O-Tsuya, căreia acum nu-i mai dădea mâna să refuze.

Dacă devenea prostituată, s-ar fi întinat, orice ar fi făcut. Cerându-i să devină gheişă, Tokubei o salva de la o astfel de soartă şi-i garanta că cinstea nu-i va fi pătată. Nici chiar Shinsuke, în mormânt, nu s-ar fi putut împotrivi dacă ar fi aflat despre acest aranjament. Dacă într-adevăr nu mai avea intenţia de a se întoarce acasă în Tachibana şi se

hotăra să îşi ia viaţa în propriile mâini, atunci meseria de gheişă i se potrivea cel mai bine caracterului său. Dacă se gândea bine, O-Tsuya îşi dădea seama că era o propunere care ar fi putut să-i treacă şi ei prin minte, aşa că a acceptat cu o surprinzătoare uşurinţă.

Nici n-a intrat bine în lumea gheişelor, că a şi căpătat o reputaţie de prim rang, trecând cu repeziciune de la statutul de gheişă dependentă pe deplin de un stăpân la acela de curtezană. Fireşte că Tokubei era cel care îi dădea banii, dar într-un fel ea era stăpâna propriei sale case. Devenind independentă, şi-a amintit din nou de Shinsuke şi a început să cerceteze pe nesimţite ce se petrecuse cu el, dar n-a aflat nimic. Şi cum cele spuse de Tokubei despre Santa şi nevasta lui Seiji se dovediseră a fi adevărate, nu i-a mai rămas decât să creadă că şi Shinsuke fusese ucis. Resemnată cu ideea că acesta este destinul ei, a început să-şi ducă viaţa după bunul plac al inimii, dând frâu liber vioiciunii cu care natura o înzestrase. Nu era pe lume meserie mai bună decât cea de gheişă. Şi ce satisfacţie mai mare poate fi decât să pescuieşti un bărbat neştiutor şi să-l storci de bani! Dar cea mai mare încântare a ei, acum că îşi regăsise iubitul de altădată, era că îşi permitea să aibă grijă de el cu propriile resurse, chiar din acea seară, fără să mai trebuiască să amâne acest lucru nici măcar o zi.

Cât timp îi povestise toate acestea, O-Tsuya băuse din greu, şi cu ochii atât de roşii de credeai că sângele va ţâşni din ei în orice clipă, se uita cu atenţie la faţa bărbatului. Trăgându-se lângă el, îi întinse paharul:

— Mai toarnă-mi unul, acum că ne-am regăsit după atâta amar de vreme!

— O-Tsu-chan, iartă-mă! Nu sunt vrednic de generozitatea ta!

Dându-i la o parte mâna întinsă, Shinsuke se grăbi să-şi regăsească tăria şi începu să i se destăinuie, povestindu-i

de-a fir a păr toate păcatele grele pe care le făptuise, de parcă ar fi vrut să i le arunce în faţă tinerei fete care acum părea să fie atât de fericită.

— ... şi de asta trebuie să mă predau mâine, căci altfel îmi calc cuvântul dat stăpânului din Narihira. Mi-am jurat că pot să şi mor după ce te mai văd o dată, aşa că iartă-mă! izbucni el în plâns.

— Dacă tu o să mori, nici eu n-o să mai pot trăi. Dar tu nu te-ai schimbat deloc, eşti la fel de temător ca înainte! îi răspunse O-Tsuya simplu, printre tot felul de bâiguieli pe care le scotea din pricina băuturii, apoi rămase pe jos, fără să se ridice, ca şi cum băutura îi tăiase picioarele. Bine, eu sunt de vină pentru toate astea, dar tu ai omorât nişte oameni. Însă cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că ai avut câte o pricină pentru fiecare, nu? Chiar şi pe nevasta lui Seiji am putea spune că ai ucis-o din răzbunare, aşa că n-ai făcut nimic rău. Aş putea chiar să spun că-mi face plăcere... Ascultă, Shin! Tu n-o să te predai şi cei din Narihira n-o să te denunţe, iar altcineva nu ştie ce s-a întâmplat. În zilele noastre nu prea mai vezi aşa ceva, să fii prost de cinstit.

— Ce spui acolo? s-a uitat la ea Shinsuke, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Pe urmă însă şi-a recăpătat purtarea binevoitoare şi a început să-i explice rugător:

— Se poate să fie şi cum spui tu, dar eu n-o să mă pot linişti dacă voi purta după mine păcatele astea. Numai dacă mă predau fără niciun fel de ascunzişuri o să-mi pot spăla obrazul şi faţă de stăpânul de la Suruga-ya, şi faţă de cei din Narihira, şi faţă de propriul meu tată din Kiyoshima. Şi, de fapt, mai am un lucru să te rog înainte să mă rup de lume. Lasă deoparte meseria asta cât mai repede şi întoarce-te acasă, în Tachibana. Ştii că de grija ta stăpânul a căzut la pat de anul trecut, nu? Bucuria de a te revedea va face să dispară orice urmă de supărare ar

mai avea. Cât despre datoria către Tokubei, dacă vorbeşti cu stăpânul, sigur îţi dă el banii s-o plăteşti.

— Opreşte-te, te rog! Nici nu vreau să-mi aduc aminte de asta! îşi întoarse capul cu furie O-Tsuya. Aşa cum ţi-am spus, decât să fiu iar fiinţa aceea dezgustătoare, mai bine aşa. Deci lasă-mă să trăiesc cum vreau eu!

— Iar eşti încăpăţânată! Nu eşti oare prea aspră, nevrând cu niciun chip să-mi asculţi rugămintea, când eu am venit aici tocmai pentru asta? Nici chiar cel mai înrăit criminal nu-şi uită datoria pe care-o are faţă de părintele său. Sau de când faci meseria asta ai ajuns să-ţi putrezească până şi sufletul?

— Da, am putrezit! Am putrezit! Cât despre tata şi mama, nici măcar în vis nu mă mai gândesc la ei! a izbucnit O-Tsuya încercând să pară nepăsătoare, dar în clipa următoare a căzut în genunchi în faţa lui şi a început să se tânguiască. Abia ne-am întâlnit, după atâta amar de vreme, şi mă certi aşa... Shin, se vede că tu nu pricepi nimic! Eu îţi ascult orice dorinţă şi rugăminte ai avea, dar nu te pot lăsa să te predai! Şi chiar dacă-mi vorbeşti de moarte, n-o să te las să mori! Iar tu nici măcar nu vorbeşti despre toate astea ca despre ceva ce va fi să se întâmple cândva, ci în seara revederii noastre îmi spui că în următoarea zi o să te predai! Cred că ai inima de piatră!

Doborât de pasiunea acestei femei care nu pleca urechea nici la raţiune, nici la sentimente, Shinsuke rămăsese fără argumente. Deşi nu mai scotea niciun cuvânt, hotărârea lui era de neclintit. Schimbând tactica, O-Tsuya îl imploră să aibă înţelegere:

— Dacă aşa stau lucrurile, nu-ţi cer ce ţi-e cu neputinţă, dar hai să ne împăcăm şi hai să stai la mine măcar vreo două-trei zile!

„Să mă cert cu ea la despărţire şi apoi să mor... nu se poate!” În sufletul lui Shinsuke se dădea o luptă între conştiinţa sa şi vorbele îndoielnice pe care le folosea faţă

de O-Tsuya, dar până la urmă cedă rugăminţilor fetei.

— Camera asta nu e locul potrivit ca să vorbim. Hai să plecăm de-aici până nu te răzgândeşti şi să mergem la mine, să bem ceva!

Bucurându-se de una singură, O-Tsuya s-a ridicat cu greu, căci picioarele n-o mai ascultau din cauza băuturii şi se clătina mai-mai să cadă. Apucându-l de mână pe Shinsuke, încerca stăruitor să-l convingă.

Cei doi au părăsit casa de ceai unul după altul şi s-au reîntâlnit la intersecţia de la Jūniken, de unde au luat-o pe jos împreună pe un nou drum, pe care apăruseră umbre armonioase ce pluteau neclare sub strălucirea alburie a lunii. Amândoi erau cuprinşi de exaltarea fantastică pe are o simţiseră şi la prima lor fugă. Locuinţa lui O-Tsuya era la capătul străzii ce ducea la Katagawa-machi, iar ferestrele dădeau spre grădina templului Eitai ce se afla în clădirea sanctuarului Hachiman. Numele clădirii – „Tsuta-ya” – era scris la intrare pe un lampion. Nu era o casă spaţioasă, dar era destul de bine gândită, cu stâlpii camerelor de la etaj sculptaţi dintr-un lemn ales cu grijă, la fel ca toate celelalte lucruri. Acolo îşi ducea ea viaţa într-un chip cât se poate de plăcut împreună cu încă două sau trei gheişe şi slujnicele lor. Şoptindu-i câteva vorbe la ureche servitoarei care venise să-i întâmpine, O-Tsuya îşi aruncă *geta* din picioare şi-l conduse pe Shinsuke către scări.

Ce zile pline de bucurie trăiseră departe de ochii lumii, în prăvălia Suruga-ya din Tachibana! Şi apoi petrecuseră ca într-un vis mai bine de trei săptămâni la Seiji, sub privirile batjocoritoare ale angajaţilor, în cămăruţa de dădea spre canalul Onagi! Cufundată în aceste dulci amintiri, O-Tsuya evocă tot trecutul lor, apoi începu să suspine, lamentându-se de cât de scurtă fusese povestea lor de dragoste.

— Mai ţii minte când te-ai supărat pe mine că vorbeam ca o gheişă? Acum nu te mai simţi stingherit de asta, nu?

Tot pălăvrăgind aşa, începu să vorbească ca o gheişă din Tatsumi, folosindu-se de vorbe grele şi reproşându-i lui Shinsuke că, fiind încă prea sfios, se încăpăţâna s-o strige stângaci „O-Tsu-chan”, ceea ce ei i se părea prea rece. Îi ceru ca măcar în seara asta să o strige „O-Tsuya”, ca un soţ. În schimb, ea voia să nu-l mai strige „Shin”, ca pe un slujbaş, ci să adauge numelui său acel „-san” prin care-şi arăta preţuirea.

Simţind că a băut prea mult, Shinsuke voia să se oprească, dar femeia nu încuviinţa asta prea uşor şi-l forţa să bea în continuare, aproape turnându-i băutura printre buze. Pe măsură ce noaptea devenea mai adâncă, beţia îl cuprindea tot mai mult chiar şi pe un mare băutor ca el – căci între timp prinsese gustul, deşi nu mai ţinea la băutură la fel de bine ca înainte.

Cum hotărâseră că aceste trei zile aveau să fie ultimele pentru povestea lor de dragoste, de dimineaţa până seara îşi luau mâncare de la Hirasei, apoi o însoţeau cu nenumărate sticle pe care le dădeau gata una după alta, se trezeau şi se culcau fără nicio noimă, aşa încât, când s-a apropiat ultima seară, erau atât de sfârşiţi, încât chiar treji fiind mintea le era înceţoşată. Dacă te gândeai bine, nu le rămăsese nicio plăcere netrăită. Cu siguranţă cel mai bine fusese în prima noapte, când plecaseră de la restaurantul Obana-ya. De altfel, Shinsuke nu-şi amintea decât un lucru – şi acela ca prin ceaţă –, că în zori, cuprins de aburii beţiei, o înecase pe O-Tsuya într-o cascadă de cuvinte zeflemitoare.

— Te pricepi tu acum la vorbe, dar cred că în sufletul tău nu mă mai iubeşti nici pe jumătate din cât mă iubeai înainte. E o diferenţă ca de la cer la pământ între Tokubei, care e plin de bani şi înţelege mersul lucrurilor, şi Shinsuke. Trebuia să mă fi dus mai repede să mă predau. Aşa ai fi fost mai fericită!

— Mai taci şi poartă-te omeneşte! Crezi că mă simt

măgulită dacă îmi faci scene de gelozie? Aş fi o proastă dacă ţi-aş răspunde! Chiar dacă lucrurile par altfel, eu încă n-am cunoscut alt bărbat în afară de tine, aşa că...

— Chiar şi-aşa, Tokubei îţi dă destui bani!

— Asta arată că ştiu ce fac, nu? Încă n-am omorât pe nimeni, dar se pare că am stofă de ticălos mai ceva ca tine.

La auzul acestor cuvinte, Shinsuke a fost cuprins de o satisfacţie fără seamăn şi, cu vocea înecată de suspine de bucurie, a început să se scuze:

— Iartă-mă! Iartă-mă! Eu nu sunt decât un nătărău şi, cum nu pricep mai nimic din ce se întâmplă, am intrat repede la bănuieli, dar acum că te-am auzit spunându-mi asta, pot să mor împăcat.

— Până la urmă să ştii că mă bucură că unul ca tine, care aproape niciodată nu se gândeşte la el, îmi face o scenă de gelozie.

Neputând ţine piept drăgălăşeniei ei, Shinsuke se simţi deodată plin de curaj şi energie, convins că lucrurile se vor limpezi cumva.

— Ascultă, Shin-san! Până la urmă trei zile sau patru zile sunt acelaşi lucru. La fel şi jumătate de an, i-a aruncat ea invitaţia, folosind cele mai meşteşugite cuvinte.

Shinsuke nu-şi mai amintea ce anume îi răspunsese, dar cu siguranţă că fusese şovăielnic, deşi purtarea lui arătase cât se poate de limpede că era gata să o urmeze. Până la urmă, asta era ceea ce de fapt îşi dorea din tot sufletul.

După toate acestea s-au culcat şi, cu toate că s-au trezit pe la ceasurile două ale amiezii, s-au apucat iarăşi de băut, dar în sufletele lor nu rămânea nimic din plăcerea pe care băutura ar fi trebuit să le-o aducă.

Deşi noaptea aceasta era ultima pe care o petreceau împreună şi abia se înserase, amândoi erau deja cu mintea aiurea. Cu toate că de nevoie se aruncau în braţele beţiei, cu cât beau mai mult, cu atât ochii li se împăienjeneau din pricina durerii de cap ce era urmată de o stare apăsătoare,

iar tristeţea care venea după plăcere îi lovea în valuri.

— Shin-san, n-ai uitat ce ne-am înţeles azi dimineaţă, nu?

O-Tsuya, care de ceva vreme privea tăcută în pământ, începu dintr-odată să se alinte şi să se smiorcăie, ceea ce nu-i stătea în fire. Poate că jumătate de an e prea mult, dar două sau trei zile în plus nu făceau rău nimănui, şi de ce nu şi-ar lua rămas bun după încă un rând de băutură, dar de data asta însoţit de bucurie şi plăcere? Cât despre Shinsuke, el o ruga necontenit să se întoarcă acasă la Suruga-ya, căci el avea să se predea în ziua următoare. Acum era o luptă care pe care şi, cum niciunul nu dădea înapoi măcar un pas, trebuiau să se despartă. Şi astfel amândoi au căzut din nou într-o melancolie şi mai adâncă.

— Ah, m-am săturat!

Deznădăjduită, O-Tsuya s-a ridicat şi, aducându-şi *shamisenul,* a deschis cu o mişcare neaşteptată uşile glisante ce dădeau spre verandă. Aşezându-se în cadrul uşii, a început să cânte în stilul *katō-bushi*[20]*.* Vocea ei seducătoare de care era atât de mândră se revărsa vibrând dincolo de camera de la etaj, până în stradă, unde doi sau trei trecători s-au oprit să o asculte.

— Nu ştii versurile acestei balade? Încă mai vrei să mă părăseşti după ce ai auzit nestemata asta? repeta ea fără oprire, aruncând priviri pline de reproş către Shinsuke.

Afară, dincolo de marginea verandei, cerul nopţii plin de stele se întindea deasupra copacilor de la templul Eitai, ca pentru a privi atent la silueta tinerei fete.

În acel moment, cineva a urcat scările şi a deschis uşor uşa de la camera lor.

— Domnia ta eşti domnul Shinsuke, nu-i aşa? Eu sunt Tokubei din Sunamura şi mă bucur să te cunosc.

Înclinând din cap cu o politeţe exagerată, fără să dea

20 Stil de muzică japoneză tradiţională narativă, dezvoltat la începutul secolului al XVII-lea.

drumul la pipa pe care o ţinea în mâna dreaptă, l-a salutat din prag. Era într-adevăr un bărbat rotofei, cu un aer blând. Era îmbrăcat într-un chimono de mătase căptuşit, cu motive ca nişte gratii, peste care îşi aruncase parcă nepăsător un *hanten* cu linii indigo fine.

— Nu mai faceţi atâta gălăgie! Nu vedeţi că exersez?

Fără să se oprească şi fără să se întoarcă măcar la cei doi, care făceau obişnuitul schimb de replici politicoase atunci când doi oameni se întâlnesc pentru prima dată, O-Tsuya le-a vorbit plină de năduf.

— Îmi pare nespus de rău, dar am o treabă despre care trebuie să vorbesc cu tine cât se poate de repede. Nu durează mult, dar trebuie să cobori un pic, i-a făcut el cu ochiul fetei, privind-o lung.

— Am înţeles că ai venit pentru o treabă, dar în seara asta nu mă mişc de-aici pentru nimic în lume. Doar nu te gândeşti că o să plec şi o să-l las aici pe singurul om care contează pentru mine!

— Aici greşeşti, căci tocmai despre domnul Shinsuke, aici de faţă, vreau să-ţi vorbesc.

— De câtă vreme eşti aici? E ciudat cum îl cunoşti pe Shinsuke, pe care nu l-ai întâlnit niciodată, s-a mirat O-Tsuya, punând deoparte *shamisenul.*

— Tocmai ce-am venit, dar v-am auzit de jos, şi cum tu îl tot strigai „Shin! Shin!”, m-am gândit că trebuie să fie vorba despre el. Şi ce să zic, Shinsuke? Când toţi te credeau mort, dumneata erai la gheişe. Fără îndoială că i-ai făcut lui O-Tsuya o mare bucurie.

— Tocmai de asta te rog să nu ne stingereşti. Dacă ai ceva de spus, poţi s-o spui şi aici.

— Hahaha! Acum, că l-ai găsit, aveţi tot timpul din lume să pălăvrăgiţi, nu? Îţi dau cuvântul că nu te ţin mult, dar te rog să cobori o clipă!

Cuprins de o nelinişte greu de pus în cuvinte, Shinsuke rămăsese tăcut, privind lung la schimbul de replici dintre

cei doi. La început se întrebase cum vor decurge lucrurile, dar în faţa purtării calme şi blânde a lui Tokubei se înmuiase, găsind mai degrabă de condamnat capriciile egoiste ale lui O-Tsuya. În naivitatea lui, Shinsuke chiar ajunsese să creadă că femeia îl manipula pe „Stăpânul din Sunamura” ca un păpuşar. Se minună din nou în sinea lui cât de fără pereche era O-Tsuya lui de demult, devenită acum Somekichi.

— O-Tsuya! a intervenit el şovăielnic în discuţia celor doi. Dacă stăpânul tău a venit aici anume pentru asta, ar trebui să-l asculţi. Din partea mea, n-am nimic de zis, aşa că n-ar fi mai înţelept să te ridici şi să mergi cu el?

— Dacă-mi ceri tu, aşa o să fac, răspunse ea cu un zâmbet batjocoritor şi, lucru rar, făcu de îndată ce fusese rugată.

Şi-a aranjat în faţa oglinzii coafura ce i se stricase şi, după ce şi-a pus pe ea un *haori,* a spus:

— Shin-san, mă duc, dar vin înapoi de îndată, aşa că te rog să mă aştepţi şi să nu-ţi faci griji. Nu m-aş fi mişcat din loc pentru nimic altceva, dar fiindcă e vorba de tine, nu pot să stau liniştită fără să ştiu ce se întâmplă.

— N-am decât două vorbe să-i spun, nu e nicio pricină de îngrijorare, aşa că te rog să te simţi ca acasă şi să ne aştepţi puţin!

Spunând acestea, cei doi au coborât la parter.

Şi dacă cei din Narihira veniseră după el? Sau dacă Seiji aflase că el era aici şi-i ceruse lui Tokubei să vină să-i ceară socoteală? „Nu-ţi face griji!” i se spusese, dar acum Shinsuke nu mai avea stare. Dacă era vorba de Seiji, n-avea prea multe pricini de teamă, căci în ziua următoare voia oricum să se predea. Dar dacă primul lui gând era cel bun, ce justificări ar fi putut aduce înaintea lui Kinzō? „Mâine să mergi neapărat să te predai!”, îi ceruse Kinzō la despărţire, iar el ce făcuse? Nu-şi călcase jurământul?

„O-Tsuya chiar că e o femeie nemaipomenită! Dar cum

se face oare că, atunci când sunt cu ea, îmi pierd orice urmă de voinţă? Acum, orice s-ar mai întâmpla, mâine mă duc şi mă predau!”, se îmbărbătă el singur.

Discuţia de jos părea că se lungeşte la nesfârşit. Din când în când ajungea la el doar zgomotul făcut atunci când cineva îşi scutură pipa, dar vocea ascuţită a lui O-Tsuya nu răzbătea deloc până la etaj. Cam pe când i se părea că trecuse deja un ceas, a auzit în sfârşit vocea femeii: „Atunci aşteaptă puţin, să văd ce spune şi el”. O-Tsuya a urcat scările în grabă şi, cu o mină care trăda faptul că nu era vorba de un simplu fleac, s-a aplecat spre el, cu faţa aproape lipită de a lui:

— Ei, ce se întâmplă? a vorbit Shinsuke primul, nemaiputând răbda să tacă văzând-o în ce stare era.

— Shin-san, tu... a început ea, dar a lăsat fraza neterminată.

S-a ridicat în picioare şi a început să se uite prin toate cotloanele, să vadă dacă nu cumva era cineva care ar putea auzi discuţia. S-a uitat pe scări şi în spatele uşilor *fusuma*[21], apoi a revenit şi a continuat:

— Aşa-i că n-ai avea nimic împotrivă ca Tokubei să afle tot ce-ai făcut, precum şi faptul că te gândeşti ca mâine să te predai? De fapt, chiar dacă nu eşti de-acord, e prea târziu, căci am făcut după capul meu şi i-am spus deja totul...

Lui Shinsuke i-a fugit sângele din obraji. Chiar dacă hotărârea lui era luată, ar fi vrut ca în timpul ce-i mai rămăsese de petrecut în lume să fie văzut ca un om cinstit.

— De fapt, nu contează prea mult, dar nu e ceva cu care să te lauzi şi aş fi vrut să nu afle toată lumea.

— Dar, Shin-san, dacă nu i-aş fi spus, viaţa ta ar fi fost în mare primejdie în seara asta... a răspuns ea, uitându-se încă o dată în spatele uşilor. Ce voia să-mi spună Tokubei

---

21 Panouri verticale glisante, ce se folosesc în încăperi pentru redefinirea spaţiului sau ca uşi.

era că tu poţi rămâne aici cât timp doreşti, căci eşti bărbatul pe care eu îl iubesc. Pe el nu-l supără câtuşi de puţin, în schimb mi-a spus că are nevoie de mine în noaptea asta. De fapt, vrea să merg împreună cu el în Mukōjima, la reşedinţa unui războinic de mare rang, un anume Serizawa, de la care vrea să ia mulţi bani, iar pe mine să mă folosească drept momeală. Fiindcă ştiu că ţie îţi pasă, nu m-am lăsat. E drept că mă învoisem deja ca în seara asta să merg la Mukōjima, şi dacă tu n-ai fi fost aici… dar acum e încâlcită treaba. Vezi tu, dincolo de vorbele frumoase, ce are în minte Tokubei e să mă farmece cu banii lui ca să mă facă să pun mâna pe ei. M-am gândit atunci că poate când eu nu sunt acasă o să te cheme undeva şi o să te omoare. Sau s-ar mai putea şi ca Seiji să fi aflat că eşti aici şi să-i fi cerut lui Tokubei să te omoare în locul lui. De asta m-am gândit că dacă ar şti că tu mâine vrei să te predai, ar renunţa la planurile lui, aşa că cel mai bine ar fi să afle toată povestea. De asta i-am mărturisit tot, căci altceva nu aveam ce face, nu-i aşa?

— Şi el ce-a zis?

— N-ar fi crezut niciodată că un băiat aşa de blajin ca tine a putut omorî pe cineva. Dar acum stai liniştit, căci odată ce-a auzit asta, i-a intrat frica în oase şi n-o să mai încerce nimic. Doar că, Shin-san, lăsând vorbăria la o parte, în seara asta nu pot lăsa afacerea să pice, aşa că o s-o iau spre Mukōjima…

O-Tsuya i-a mai spus apoi că ea se va întoarce abia dimineaţă, aşa că îl roagă din tot sufletul să mai rămână şi în noaptea asta. Dacă ar fi fost vorba de un client obişnuit, ar fi spus „Nu” cu siguranţă, dar să refuze să meargă la vila lui Serizawa ar fi fost o mare greşeală… În bani, asta însemna o pierdere de o sută de *ryō*. Şi dacă ar fi fost numai atât, încă n-ar fi fost nimic, dar de fapt întâlnirea aceasta era parte dintr-un plan mult mai mare ticluit împreună cu Tokubei, de a-l jecmăni pe Serizawa de o

sumă mare de bani. Şi era de-ajuns ca planul să nu fie respectat ca totul să se ducă pe apa sâmbetei. O-Tsuya se folosea de povestea aceasta ca să-l reţină pe tânărul bărbat şi, pe lângă adevăr, mai pusese şi de la ea şi mai şi înflorise pe ici, pe colo.

Cu cât asculta mai mult din ceea ce-i spunea ea, cu atât era Shinsuke mai uimit de cât de mult decăzuse femeia. Simpla fiică a negustorilor de la Suruga-ya să ajungă să ia parte la un jaf asupra unui senior! Cum se putuse schimba într-atât?! Nicicum nu putea pricepe. Îşi pierduse şi curajul de a o mai preveni şi nu se mai gândea decât la cum să se îndepărteze mai repede de această lume periculoasă.

— Dacă-i un client aşa de important, n-ai cum să-l refuzi. Eu oricum nu mai am nimic de zis şi, oricât aş rămâne, va fi acelaşi lucru, aşa că hai să ne folosim de clipa asta şi să ne despărţim acum. Orice zi e bună ca să mă predau.

Privind în jos, O-Tsuya scormonea jarul din cămin pierdută în gânduri. Dintr-odată, ca şi cum ar fi luat o hotărâre, şi-a ridicat ochii şi a spus cu glas hotărât:

— Dacă eşti într-adevăr de neclintit, eu nu mai am ce face. Ca să-ţi spun drept, nădăjduiam ca în fiecare zi să te conving să mai stai o noapte, dar acum s-a sfârşit, cercul s-a închis şi am renunţat cu totul. Ţi-am spus că merg la Mukōjima şi mă întorc mâine dimineaţă, dar asta a fost o minciună. O să vin înapoi pe la două. Te rog aşteaptă-mă măcar până atunci! Îţi promit că mă întorc!

Abia ce ce lăsase Shinsuke convins, că O-Tsuya, cuprinsă iar de îndoieli, i-a zis să vină înaintea ei pe la miezul nopţii, deghizat în purtător de *shamisen.* Când acesta a refuzat fără măcar să clipească, femeia a văzut negru înaintea ochilor. El n-avea niciun temei să nu-i respecte ultima dorinţă! A mers mai departe, spunându-i că, dacă va continua s-o refuze, cu siguranţă ea nu va putea merge înainte şi prea puţin va conta ce spune Tokubei. Până la urmă, acesta din urmă a venit să joace

rolul mijlocitorului, dar deşi a implorat-o să se liniştească, a fost în zadar, căci ea nu primea cu niciun chip. Disperat, Tokubei s-a întors către Shinsuke, încercând să îl convingă pe el.

IV

Cam la trei ore după plecarea lui Tokubei şi a lui O-Tsuya, clopotul a sunat miezul nopţii, iar Shinsuke, deghizat în purtător de *shamisen*, a ieşit să îi caute. Reşedinţa de la Mukōjima se afla în mijlocul câmpului de orez din Terajima-mura, la vreo doi-trei *chō*[22] după sanctuarul şintoist de la Akiba, iar el a urmat întocmai drumul aşa cum i se spusese. Din Naka-chō era mai bine de un *ri*[23], aşa că fusese sfătuit să ia un palanchin măcar pentru o bucată de drum, dar dorinţa lui a fost ca ultima privire pe care avea s-o arunce în această lume şi care să-i rămână întipărită în minte să fie peste peisajul cartierelor din Edo în noaptea adâncă.

De cum ieşeai din Naka-chō, nu se mai vedea lumină la nicio casă şi nu mai găseai nici măcar un suflet pe drum. Cum stătuse închis în cămăruţa de la etaj de la Tsuta-ya trei zile şi două nopţi, acum regăsea pe acest drum pustiu, pătruns de prospeţimea vântului de la miezul nopţii, o stare de bine care îi dădea în sfârşit senzaţia că renaşte. Trecând de podul de la Azuma, şi-a adus aminte dintr-odată de oamenii din Kiyoshima şi de cei din Narihira. Gândindu-se la ei, şi-a împreunat mâinile a rugă şi şi-a cerut iertare în sufletul lui: „Tată! Stăpâne! Mâine mă predau. Iertaţi-mă!” Când, trecând de podul de la Makura, a început să meargă pe malul acoperit de cireşii plini de flori, pe apele râului a apărut imaginea de un arămiu şters a lunii, plutind pe valuri ca un semn de rău augur. Tânărul s-a oprit o clipă pentru a privi cu atenţie cerul luminos peste care curgeau tăcuţi nori negri. Din când în când, câte o barcă sau două ce asigurau transportul clienţilor spre şi dinspre Yoshiwara treceau pe apele singuratice, plutind în tăcere spre canalul Sanya.

Dar lăsând toate acestea la o parte, ce nelegiuire pusese la cale O-Tsuya în seara aceasta în care devenise

22 Unitate de măsură, 1 *chō* reprezentând 109.09 m.

23 Unitate de măsură, 1 *ri* reprezentând aproximativ 4 km.

complicea lui Tokubei? Bârfele care umblau prin Naka-chō despre Somekichi, cum că pentru vârsta ei ar fi fost cam prea vicleană, erau aşadar adevărate. Shinsuke fusese cuprins de regrete crezând că, dacă el nu ar fi comis nicio crimă, ar fi putut alcătui împreună o familie, dar dacă ea era într-adevăr femeia despre care se vorbea, atunci chiar dacă el ar fi fost fără pată, tot n-ar fi putut fi împreună. Dacă gândea lucrurile aşa, îi venea mai uşor să renunţe la ea... Cu astfel de gânduri învârtindu-i-se în minte, coborî dealul de la Ushi-no-gozen.

Îşi dădu seama îndată care era reşedinţa de la Terajima-mura. Ştia că e vorba de o casă de vacanţă a unui războinic de rang înalt dar, chiar şi ascunsă în întuneric, bogăţia acestei construcţii impunătoare, cu garduri vii înconjurate ele însele de garduri din trunchiuri de bambus, ca la templul Kennin-ji, era de-a dreptul surprinzătoare. Shinsuke aruncă o privire spre bucătărie prin crăpătura uşii din spatele casei şi văzu că, în ciuda orei târzii, obloanele erau ridicate de doi-trei *shaku*[24]. Reuşi să distingă lumina slabă a unei lămpi, însă nu auzi nici cel mai mic sunet. Cum uşile nu erau încuiate, a intrat strigând:

— Bună seara. E cineva acasă? Am venit de la *kenban*[25] din Naka-chō...

— De la *kenban*?! Ce cauţi la ora asta? a scos capul un servitor care, ridicând un felinar, l-a măsurat bănuitor pe Shinsuke prin deschizătura oblonului.

Râzând prosteşte, acesta a răspuns:

— Păi... de fapt... am venit s-o caut pe Somekichi...

N-a apucat să termine ce-avea de zis, că servitorul l-a

---

24 Unitate de măsură, 1 *shaku* reprezentând 30.3 cm.

25 „Agenţie de gheişe”, o instituţie care se ocupa de treburile administrative legate de activitatea gheişelor, precum stabilirea tarifului, relaţia cu casa de care aparţinea gheişa, însoţirea acesteia la clienţi etc.

luat la rost:

— Auzi la el! Ai venit s-o cauţi pe Somekichi! Îţi baţi joc de mine, prostovane? Şi tu eşti unul din şleahta lor, fără îndoială! Dar gata, ne-am dat noi seama cum lucraţi! Dacă crezi cumva că-l puteţi prosti pe seniorul nostru ca să-l stoarceţi de bani, te înşeli!

Uluit, Shinsuke rămăsese cu gura căscată când, de undeva dinăuntru, se auziră ţipete ascuţite.

— Ce? O înşelătorie! Ia nu mai fă pe nevinovatul! Săracul de el! Prostovanul s-a îndrăgostit de femeie şi i-a dat bani... Şi-atunci de ce vorbeşti de înşelătorie?

Nu încăpea nicio îndoială că acela care striga era Tokubei.

— Atâta vreme cât asta n-a mers, acum şi dacă ne ascundem nu mai ajută cu nimic. Da, e adevărat că împreună cu Tokubei am plănuit să te atragem în capcană. Dar cu toate astea, stăpâne Serizawa, nu crezi că poate ar fi mai bine să accepţi că ai fost prost să te laşi păcălit şi să tragi acum cortina peste toată povestea? Sau, dacă eşti aşa de revoltat, poţi să ne tai, poţi să ne înjunghii... cum vrei... dar banii pe care mi i-ai dat, că sunt o sută de *ryō*, că sunt o mie de *ryō*, nu ţi-i dau înapoi!

Ai fi putut spune că a fost calmul de dinaintea furtunii, căci în cameră se lăsase tăcerea, singurul lucru care se auzea fiind vocea liniştită dar plină de curaj a lui O-Tsuya.

Dintr-odată, Tokubei scoase un strigăt:

— Ticălosul! A scos sabia!

— Luptător de mâna a treia! Dar crede că poate face orice! a ţipat O-Tsuya cu o voce ascuţită.

Cei trei au sărit toţi deodată la bătaie, urlând şi lovindu-se.

Zgomotul panourilor rupându-se sub lovituri de picioare; sunetul trupurilor căzând pe *tatami;* zăngănitul armelor ce se loveau una de alta... şi chiar când s-a auzit un urlet de durere, Tokubei s-a năpustit pe uşa de la bucătărie cu faţa

lui grasă şi rotundă plină de sânge. În urma lui, a năvălit O-Tsuya, cu părul răvăşit, dar din urmă a ajuns-o un luptător care, prinzând-o de gulerul chimonoului, i-a pus la gât o sabie deja scoasă din teacă.

Fără să scoată un cuvânt, Shinsuke a sărit din uşa bucătăriei şi s-a agăţat de mâna samuraiului.

— Stăpâne, furia dumitale e îndreptăţită, dar nu femeia asta e de vină! Ai îndurare!

— Tu te unde-ai mai ieşit? s-a întors luptătorul, retrăgându-şi sabia.

Era un bărbat chipeş, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o frumoasă urmă albăstrie pe cap, acolo unde părul îi fusese ras[26], cu trăsături bine conturate şi care, în chimonoul său de mătase de culoarea bambusului ars, legat cu un *obi* de catifea neagră, avea o înfăţişare nespus de rafinată.

— Eu? Am venit din Naka-chō să o caut pe Somekichi. Sunt un umil purtător de *shamisen.* Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cineva de rangul domniei tale n-ar trebui să-şi distrugă reputaţia cu un gest necugetat. Te rog să bagi sabia înapoi în teacă!

— Dacă-i aşa, aş putea s-o iert în seara asta, a eliberat-o el pe femeie cu un gest violent. Cât despre bani, poţi să-i ţii ca semn al ruperii legăturilor noastre, dar n-o să-ţi mai îngădui vreodată să pui piciorul în casa asta!

Spunând acestea, s-a retras cu paşi apăsaţi în camera din spate.

— Netotule! Nici dacă mă implori nu mai vin!

Obraznică, O-Tsuya îi arunca vorbe grele chiar şi după ce acesta plecase.

Servitorul care era acolo când începuseră să se certe dispăruse undeva, căci acum nu se mai vedea nicăieri. Ţinând palma apăsată pe rana de la cap, Tokubei stătea pe

---

26 Referire la coafura specifică samurailor, în care o parte din părul de pe cap era ras.

treptele de la bucătărie şi gemea de durere. În afară de lovitura la cap, mai avea tăieturi destul de adânci la braţe şi la coapse. Nu mai avea nimic din bărbatul puternic pe care îl ştiau toţi, căci acum se zvârcolea mai mult mort decât viu.

— O-Tsuya! O-Tsuya! o striga el cu vocea stinsă. Nu m-a atins în niciun loc care să-mi primejduiască viaţa, dar am pierdut atâta sânge, că nu mă mai poate ajuta nimic... Ticălosul ăsta de Serizawa... roagă-l pe Shinsuke să te ajute... dar pe ticălosul ăsta de Serizawa... omoară-l şi răzbună-mă!

— Nu mai vorbi prostii! Mai mare ruşinea să te vaiţi atâta pentru nişte zgârieturi! Cred că prostul ăla de servitor a dat alarma pe undeva, aşa că să plecăm până nu se întoarce cu toată garda! Hai, ţine-te de mine şi să fugim!

O-Tsuya l-a tras cu grosolănie de braţ pe Tokubei şi l-a ridicat în picioare fără prea multe fasoane.

Auzind că s-ar putea să apară o patrulă de gardă, Shinsuke a intrat în panică. Dacă-l vor aresta aici, ce explicaţii ar mai putea el găsi pentru încă o fărădelege? Cu toate astea, îşi spuse, nu se putea să-i părăsească acum pe cei doi, aşa că a sfârşit prin a o ajuta fără prea mare tragere de inimă pe O-Tsuya.

Cei trei au alergat cât au putut de repede vreo şase sau şapte *chō* pe cărările din câmpul de orez din spatele reşedinţei, printre casele împrăştiate, pentru ca în final să se ascundă sub nişte copaci, unde au putut să-şi tragă răsuflarea. Din fericire, nu se zărea nicio patrulă de gardă. Shinsuke a rupt prosopul pe care-l purta cu el şi i-a pansat lui Tokubei rănile ce încă sângerau puternic. Toţi trei erau aşa de mânjiţi de sânge, că nu-ţi mai dădeai seama care dintre ei e de fapt cel rănit.

— Shinsuke, o să devin o povară! se tângui Tokubei, sprijinindu-se de genunchii femeii ce se aşezase la

marginea drumului. Dacă mai ajung acasă, o să-ţi salvez viaţa. Shinsuke, ţie-ţi datorez viaţa mea!

— Ţie ţi-e bine? Cum o să ajungi pe jos? îl întrebă O-Tsuya cu o voce drăgăstoasă, după ce se odihni o vreme. Dacă nu poţi să mergi, o să te luăm noi în spinare, aşa că hai, fă o încercare!

— Gata! Acum o să pot.

Spunând acestea, Tokubei s-a ridicat în picioare, dar se clătina aşa de tare, că s-a prins îndată de braţul femeii.

— În felul ăsta nu poţi merge. O să-ţi fac eu ceva şi dai ortu' popii într-o clipă!

Pe neaşteptate, l-a prins de păr pe bărbatul care nu se putea ţine pe picioare şi, cu un zgomot grozav, l-a trântit jos de s-a zguduit pământul. Cu iuţeala fulgerului, a scos din *obi* un brici şi i l-a pus la gât. Bărbatul a apucat însă să-şi vâre mâna dedesubt şi, cu forţa pe care ţi-o dă disperarea morţii, a încercat s-o înjunghie, întorcând lama şi strigându-i:

— Dacă e să mor, măcar să mori odată cu mine!

Totul se petrecuse într-o clipă. Într-un întuneric care-l împiedica să distingă clar ce se întâmpla, confuz, Shinsuke le-a dat roată celor doi, iar când în sfârşit l-a zărit pe Tokubei prins între picioarele femeii, s-a aruncat între ei şi, prinzându-l de gât, l-a tras de-acolo.

— Şi tu eşti băgat în asta şi zici că vrei să mă omori! Hai, să te văd!

Într-o dezlănţuire disperată, l-a atacat cu înverşunare pe Shinsuke, dar acesta a reuşit dintr-odată să-i ia arma. În acest timp O-Tsuya se ridicase din nou în picioare şi începuse să îl lovească pe Tokubei cu o forţă teribilă. Dar în ciuda rănilor pe care le avea, acesta era încă destul de puternic ca femeia să nu-i poată rezista şi reuşi s-o pună jos, ţintuind-o la pământ şi strângând-o de gât cu forţă. Dacă rănitul ar mai fi avut doar un pic de putere, ea ar fi murit strangulată, însă Tokubei era deja prea slăbit.

— Shin-san! Tu ce faci? l-a strigat O-Tsuya în ajutor cu vocea sugrumată. Ăsta mă omoară... În seara asta putem să scăpăm de el, de ticălosul ăsta de Tokubei şi putem fi liberi amândoi. N-o să găsim o clipă mai bună ca asta!... Te rog, mai repede, pe ticălos... îl ruga ea cu viaţa atârnându-i de un fir de păr.

Puterile îi slăbeau, iar vocea, deja pierită, părea că i se va stinge pentru totdeauna.

— Nenorocitul! Nu mai pot! Shin-san, te rog, ajută-mă! a slobozit ea încă un ţipăt.

În acel moment, înainte ca vocea ei să amuţească pentru totdeauna, Shinsuke a împlântat briciul în spinarea rănitului ce era călare peste trupul femeii. Nici asta însă nu l-a putut opri pe Tokubei, care l-a prins pe Shinsuke de încheietura mâinii şi a început să muşte şi să dea în toate părţile cu pumnii şi cu picioarele. Nici când îl omorâse pe Santa, nici când o sugrumase pe nevasta lui Seiji nu întâlnise Shinsuke o împotrivire atât de crâncenă. Cei doi se luptau din greu, când în picioare, când rostogolindu-se pe jos, lovindu-se cu picioarele şi trăgându-se de păr. Într-un târziu, Shinsuke reuşi printr-o întâmplare să-l lovească puternic în coaste.

— Aaaaah! O-Tsuya! Mor, dar o să mă-ntorc să te bântui! a strigat Tokubei şi trupul i-a fost cuprins de un tremur puternic.

A mai primit o lovitură în inimă, s-a încordat şi, cu un icnet, şi-a dat sufletul în strânsoarea braţelor adversarului său.

— N-ai decât să vii să mă bântui! Abia aştept să-ţi văd isprava! a strigat O-Tsuya.

— Cu ăsta s-au făcut trei. S-a sfârşit, sunt un om sfârşit... O-Tsuya, vino să murim împreună! a implorat-o Shinsuke, eliberându-se de leşul atârnat de el, cu dinţii clănţănindu-i de groază.

— Ce tot vorbeşti acolo? Pentru asta l-ai omorât? Eşti

băgat în asta până la gât, dar nu trebuie decât să facem pe nevinovaţii şi nimeni n-o să ştie nimic niciodată. Aşa că hai, vino-ţi în fire şi ieşi în lume mai cu curaj! Eu n-am de gând să mor!

Shinsuke nu mai era în stare să judece şi, deşi îşi dădea bine seama că femeia îl ducea de nas, sfârşi prin a uita cu totul hotărârea de care se agăţase în aceste trei zile.

— Te învoieşti? Ce fericită sunt! Ce fericire! începu O-Tsuya să sară în sus de bucurie şi se aruncă în braţele bărbatului mânjit de sânge.

Ţeapăn ca un mort, Shinsuke era cufundat în gânduri, aşa că ea l-a dat deoparte şi a început să se ocupe singură de cadavru. „Pe lumea cealaltă n-o să ai nevoie de ăştia”, îşi strecură ea mâna pe sub chimonoul mortului şi scoase un fişic cu o sută de *ryō.* Apoi îl dezbrăcă de tot şi făcu o grămăjoară din hainele lui, pe care o legă cu un cordon, căci avea de gând să fugă luând cu ea orice obiect care ar fi putut s-o dea de gol. La sfârşit, a luat briciul, l-a crestat pe faţă pe Tokubei în mai multe locuri, după care l-a îngropat în orezărie. Astfel, chiar dacă trupul fără viaţă avea să fie descoperit, nimeni n-ar mai fi putut spune cine este.

Ascunzându-se, cei doi s-au întors pe drumuri ocolite în casa din Naka-chō.

V

După aceste întâmplări, cei din banda din Sunamura l-au căutat o vreme pe Tokubei, dar n-au izbutit să afle nimic. Luat la întrebări, seniorul Serizawa a recunoscut că îi dăduse acestuia câteva lovituri de sabie, dar că bărbatul reuşise să fugă cu cei doi complici ai săi. Cât despre O-Tsuya, aceasta a spus că, temându-se să nu apară vreo patrulă de gardă, cei trei au luat-o fiecare în altă direcţie în noaptea fugii şi că ea nu-l mai revăzuse pe stăpân după aceea. Dar chiar dacă ar fi reuşit să fugă, cu rănile pe care le avea, sorţii să rămână în viaţă erau destul de mici.

Astfel, cu şansa de partea lor, cei doi reuşiseră să păcălească pe toată lumea şi, nemaiavând a se teme de nimeni, duceau o viaţă plină de desfătare şi veselie. Bârfele despre ticăloşia ei au continuat să umble, dar faima lui Somekichi s-a statornicit şi mai mult în Naka-chō, iar norocul părea să nu îi mai părăsească. Însă într-o dimineaţă, cam la vreo două săptămâni după noaptea crimei, la Tsuta-ya şi-a făcut apariţia cineva. „Bună dimineaţa!”, a strigat din capul scărilor. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la Kinzō din Narihira. Shinsuke tocmai aprinsese focul în cămin ca să-şi încălzească nişte băutură când, auzind vocea aceea, s-a repezit cuprins de tulburare să urce la catul de sus.

În acest timp, la catul de jos, O-Tsuya şi Kinzō au început să se contrazică:

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta! spunea femeia cu glas hotărât, făcând pe nevinovata.

— Dacă spuneţi că nu e aici, atunci asta e. Nu merită osteneala de a căuta prin toată casa, atâta vreme cât cel în cauză nu vrea să fie parte din asta. Eu o să mă întorc acasă, dar dacă îl veţi întâlni pe acest Shinsuke, vă rog să-i spuneţi aşa: „Chiar dacă tu ţi-ai călcat cuvântul, eu sunt bărbat şi-mi respect promisiunea dată. Poţi să stai liniştit, o să-mi ţin gura. Cum se pare că iubeşti aşa de mult viaţa, m-ar bucura să îţi iei soarta în propriile mâini, să te căieşti

şi să te porţi în aşa fel încât să nu mă faci de râs şi să nu te mai pui în pericol. De când ai plecat din casa mea, n-ai făcut prea mare lucru, dar măcar de-acum încolo gândeşte-te bine şi n-o mai lua pe căi greşite!” Asta e tot, mă iertaţi că v-am tulburat.

Spunând acestea, Kinzō a ieşit din casă.

— Shin-san, m-am descurcat bine, nu?

O-Tsuya urcă la catul de sus, foarte mândră de isprava sa, dar văzând cât de îngândurat era Shinsuke, îi spuse:

— Dacă te tulbură aşa de tare, scapă de el!

— Şi eu m-am gândit la asta, dar dacă omor un om precum Kinzō, păcatul ăsta o să mă urmărească şi dincolo de moarte, îi răspunse el cu un oftat, scuturând din cap.

Cu toate acestea, în mintea lui Shinsuke nu mai aveau loc acum decât planuri de a omorî şi de a jefui. În acest cuplu zămislit în crime sângeroase, dacă nu exista un imbold mânjit de sânge, toată plăcerea dintre ei dispărea. Shinsuke nu mai putea privi chipul unui om fără să-şi închipuie îndată o scenă în care acel trup nu era decât un cadavru îngrozitor. Oricum ai fi dat-o, părea că-i este sortit ca alţii să-şi găsească sfârşitul în mâinile lui.

Cam în această perioadă, prin negoţul său, Seiji a ajuns să reia legătura cu O-Tsuya. Treaba mergea bine, iar câştigurile îi veneau mai ales din afaceri necurate. Îşi reconstruise o casă frumoasă, iar în Takabashi era acum numărat printre oamenii de vază. Deşi reuşise să se facă respectat ca fiind cineva printre cei din lumea lui, îi rămăsese o dorinţă mai veche neîndeplinită. Acum, că Tokubei era mort, Seiji făcea tot ce putea pentru a câştiga inima lui O-Tsuya. Ea însă îşi făcuse încă de la început un plan, aşa că s-a ferit să îl trateze cu răceală. Ticluia ca, manipulându-l cu dibăcie, să stoarcă totul de la el înainte de a-l da la o parte pentru totdeauna.

— Dacă într-adevăr te gândeşti la mine, nu pot decât să mă bucur, dar atâta vreme cât O-Ichi locuieşte cu

dumneata, nu ştiu... nu mă pot linişti. Înţelegi asta, nu? îi arunca ea ori de câte ori el stăruia.

O-Ichi era cea de-a treia nevastă a lui Seiji, o fostă gheişă din Yoshi-chō care îi era deja concubină de vreo doi sau trei ani şi pe care o adusese în casa lui după moartea celei de-a doua soţii. Nu era cine ştie ce frumuseţe, dar într-un fel sau altul îl ţinea pe Seiji sub papuc, iar dacă acesta o înşela cumva cu cineva, prinzându-l de marginea chimonoului, îl făcea să mărturisească până şi cea mai nevinovată ocheadă. Oricât ar fi fost de îndrăgostit de O-Tsuya, singurul lucru pe care Seiji nu-l putea face era să se descotorosească de femeia aceasta.

— Dar ea nu înseamnă nimic pentru mine. Şi putem să fim împreună într-o mie de feluri fără ca ea să ştie! îi spunea el.

— La aşa ceva nu pot să mă-nvoiesc. Dacă mă iubeşti cu-adevărat, renunţi la orice altă femeie şi mă iei de soţie!

O-Tsuya îl punea în faţa unei alegeri dificile pe care Seiji nu ştia cum să o rezolve.

— Seiji, tu spui că mă iubeşti, dar astea-s doar vorbe-n vânt. Dacă m-ai iubi cu-adevărat, n-ai scăpa de această O-Ichi care-ţi ştie toate fărădelegile? l-a ispitit ea, alegându-şi cu grijă momentul. Ţie, celui care l-a omorât până şi pe Shinsuke cel fără de păcate, nu ţi-ar fi aşa de greu, nu?

— Aia a fost treaba lui Santa, eu nu ştiu nimic de aşa ceva... Dar în ultima vreme parcă ai devenit mai stăpână pe tine, nu?

Deşi propunerea femeii îl luase prin surprindere, lui Seiji părea să-i placă foarte mult.

„O să vezi că o să ne putem răzbuna şi toate vechile noastre răfuieli cu familia asta o să-şi găsească răspunsul!” Printre secretele despre care vorbeau în cămăruţa de la primul cat de la Tsuta-ya, O-Tsuya şi Shinsuke se întorceau adesea la această idee şi aşteptau cu nerăbdare momentul când aveau s-o poată pune în practică.

Temându-se să nu fie recunoscut, Shinsuke era cu mare băgare de seamă atunci când ieşea, şi-şi lua toate măsurile de precauţie ca, pe cât posibil, nimeni să nu-i vadă faţa.

Momentul mult aşteptat a apărut prin iulie. Unul dintre ciracii lui Seiji fusese prins şi astfel tot trecutul lui plin de fărădelegi începea încet-încet să iasă la iveală, aşa că acesta a fost nevoit să-şi ia ce avea mai de preţ şi să se mute la ţară pentru o vreme. Cum spera să profite de situaţie ca să scape de O-Ichi, care-i stătea ca un ghimpe în coaste, voia ca O-Tsuya să fugă cu el, aşa că i-a cerut să se îmbarce în taină, în toiul nopţii, bineînţeles luând cu ei toţi banii pe care-i aveau. Nici n-a auzit bine propunerea lui că, înăbuşindu-şi zbuciumul ce-i frământa sufletul, O-Tsuya a şi primit.

Odată ce scăpau de O-Ichi, cei doi aveau să fugă din Edo în taină la ceasurile zece ale serii, la patru sau cinci zile după Sărbătoarea Morţilor, *Urabon.* Până în acea zi, Seiji a făcut toate pregătirile, le-a dat liber numeroşilor săi slujbaşi şi ucenici, şi-a vândut lucruri şi mobilă, căci nu o lua cu el decât pe soţia lui, căreia îi spusese că îl va însoţi. Lui O-Tsuya i-a trimis vorbă spunându-i că atunci când clopotul va bate zece ceasuri, să vină în taină la uşa din spate. Până atunci, soarta lui O-Ichi va fi fost pecetluită.

Plănuind totul înainte cu Shinsuke, O-Tsuya a mers singură, cu faţa acoperită de un văl lung şi, la ora hotărâtă, a intrat în casă pe uşa din spate.

— Aici! Aici!

Seiji o striga din camera din spate. Stătea acolo în picioare, în lumina unui felinar, ca o zeitate budistă Deva. La picioarele lui, cu mâinile înţepenite în aer, zăcea O-Ichi.

— Am dovedit-o, dar mi-a dat mare bătaie de cap! i-a zis el gâfâind încă de pe urma sforţării.

— Vreau şi eu să văd cum arată, i-a răspuns O-Tsuya calmă, ridicând felinarul şi uitându-se cu atenţie la silueta femeii. Probabil din pricină că se înroşise când fusese

strangulată, O-Ichi avea o culoare atât de frumoasă, de parcă încă mai trăia. Rictusul suferinţei părea un surâs şi numai ochii ce priveau ficşi tavanul aveau în ei ceva terifiant.

— Barca e gata, ne-aşteaptă în faţa casei. O să luăm şi leşul ăsta ca să-l aruncăm când ajungem în larg... Iar banii... asta-i tot ce-am putut aduna... i-a spus Seiji punând în faţa ei un sac greu de iută cu vreo cinci sute de *ryō*.

În acel moment, uşa din spate se mai deschise pe neaşteptate şi cineva intră pe furiş. Era Shinsuke.

— Stăpâne Seiji, a trecut multă vreme! Îţi mulţumesc pentru toată bunătatea pe care ai revărsat-o asupra lui O-Tsuya!

— Shinsuke?!

Lui Seiji îi pierise culoarea din obraji. Omul care apăruse în faţa ochilor lui tăindu-i calea îşi scosese pânza cu care îi era acoperită faţa şi cu cât se uita mai bine la el, cu atât era mai sigur că era însuşi Shinsuke, cu părul lui des vâlvoi, îmbrăcat într-o *yukata*[27] din pânză de Narumi cu desen în cercuri, legată cu un brâu din bumbac.

— Da, nu te înşeli. Sunt eu, Shinsuke, dar altul decât cel pe care-l ştiai. Eu sunt cel care i-a luat zilele lui Santa şi a omorât-o pe nevasta ta. De mâna mea au murit!

Cei doi au mai schimbat apoi câteva vorbe. Seiji n-avea nicio armă pregătită, aşa că a fost o pradă uşoară pentru cuţitul adversarului său. Dăduse să strige după ajutor, dar din spate îl prinsese O-Tsuya care, cu o mână sigură, i-a ţinut gura astupată în timp ce Shinsuke îşi termina treaba.

Cu banii furaţi de la Seiji ar fi putut să-şi facă toate plăcerile, oricât de luxoase ar fi fost ele, dar sfârşitul anului îi apucă fără o leţcaie. Se împlinea tocmai un an de la începutul poveştii de dragoste a acestei perechi înspăimântătoare.

— Să ne mai pice încă o treabă ca asta şi o să sărbătorim

27 Chimono de vară.

Anul Nou aşa cum se cuvine! se sfătuiau cei doi, dar iată că nu li se mai arăta nicio afacere şi trebuiau să trăiască doar de pe urma strădaniei lui O-Tsuya, care-şi pusese la bătaie toată priceperea pentru a atrage clienţi.

Simţămintele lui Shinsuke faţă de tânăra femeie deveniseră atât de arzătoare, încât se adunaseră într-o pasiune ucigătoare, iar când ea ajungea acasă seara târziu, chiar dacă-i spunea că fusese plecată să „prindă un prost", el o copleşea cu vorbe necruţătoare.

— Dar chiar nu se mai poate trăi aşa! Iar eu sunt topită după tine! Dacă te-aş înşela, ai simţi. Cum vrei să-mi fac treaba dacă te porţi aşa?

Aşa îi răspundea ea întotdeauna, mulţumindu-se să râdă, fără să-l ia prea în serios. Dacă doar s-ar fi întors târziu acasă, poate că mai mergea, dar de multe ori nu venea înapoi până dimineaţa, făcându-l s-o aştepte toată noaptea fără să pună geană pe geană. Când, plin de îndoieli, el îi aducea tot felul de reproşuri, ea i-o întorcea cu uşurinţă, spunându-i că, în meseria de gheişă, dincolo de aparenţe sunt alte aparenţe. Că, spre pildă, ca să agaţe un client, trebuia să-şi petreacă noaptea prefăcându-se că e beată. Că până la urmă nu primeşti nimic dacă nu eşti în stare să joci teatru. Şi tot aşa, continua să-şi apere nevinovăţia. Chiar dacă se transformase într-un criminal, Shinsuke rămăsese un om drept şi nu putea înţelege legile acestei lumi în care trăia ea. Pentru că în afară de Somekichi – O-Tsuya – nu cunoştea nicio altă gheişă, deşi mai făcea câteodată crize de gelozie, sfârşea până la urmă prin a o crede.

Însă decăderea ei era din ce în ce mai mare. Când se întorcea acasă, începea să-şi ceară iertare, lămurind în cel mai mic amănunt cu cine a fost şi unde s-a ţinut petrecerea, fiind într-o stare de agitaţie continuă, fără să se poată linişti vreodată. Cineva rău intenţionat ar fi putut spune că îşi găsise un soi de fericire pe care n-o mai putea

ascunde. Într-o seară s-a îmbătat atât de tare, că a venit acasă atârnată de braţul clientului său.

— Shin-san! Iată-l pe cel mai important client al meu, cel de care-mi place cel mai mult în ultima vreme. Nu ţi-e tocmai necunoscut, aşa că vino să te împaci cu el şi nu uita să-i mulţumeşti! îi spuse ea cu o urmă de batjocură în glas.

Clientul nu era altul decât luptătorul care se certase straşnic cu Tokubei, seniorul Serizawa! În seara aceea, Shinsuke doar îl zărise câteva clipe, dar acum, că putea să se uite la el în voie, gândurile pe care le avusese atunci îi veneau din nou în minte: cu un chip mândru, cu trăsături bine conturate, era un samurai extraordinar, a cărui eleganţă impunea imediat respect.

„Dar bărbatul ăsta...", şi-a spus Serizawa, părând că-şi aminteşte ceva.

— Shinsuke? Haideţi să uităm ce-a fost şi să ne împăcăm cu toţii, ce ziceţi? Şi, de ce nu, ar fi frumos să veniţi şi la casa mea din Mukōjima câteodată. Sunteţi întotdeauna bineveniţi! a spus Serizawa cu voce tare, cu un surâs pe buze.

Şi el părea cu totul ameţit de băutură.

Ros de gelozia care ardea în el, Shinsuke nu mai vorbea, aşteptând să strângă dovezi de netăgăduit. Ştia că, dacă lucrurile mergeau de la sine, O-Tsuya întorcea îndată situaţia în favoarea ei, aşa că încerca s-o prindă asupra faptului, căci altfel nu mai avea scăpare. În fiecare seară se interesa de locurile în care mergea ea şi, câştigându-le încrederea celorlalte gheişe care lucrau pentru iubita lui, afla de la ele toate zvonurile care umblau despre clienţii ei. În cele din urmă, după ce-o urmărise mai bine de o lună, căpătase convingerea că ceea ce-şi imaginase de la bun început era adevărat. Lucrurile pe care le pusese cap la cap nu erau decât dovezi mărunte, aşa că prilejul de a o surprinde nu se arătase încă. Femeia continua să îl înşele şi, odată ajunsă acasă, îi turna cu seninătate pe chip un

amestec de minciuni despre clienţii ei împrăştiaţi în tot oraşul, când de fapt ea nu mergea decât la Serizawa. Reuşind să-i citească apucăturile, lui Shinsuke îi era din ce în ce mai greu să-şi stăpânească furia şi în seara celei de-a treia zile a noului an, a supus-o unui interogatoriu nemilos:

— Dacă aşa stau lucrurile, ce vrei să-ţi răspund? Se pare că odată cu vârsta, te-ai făcut şi tu mai deştept.

Deşi Shinsuke se aşteptase ca ea să nege totul, O-Tsuya, cu o privire de gheaţă, i-a răspuns luându-l peste picior:

— Aşa e, nu te înşeli când spui că îmi vând trupul lui Serizawa. Dar, Shinsuke, când vrei să fii iubitul unei gheişe, gândeşte-te şi la bani. Oricât aş fi de pricepută, clienţii nu mă plătesc doar ca să vorbească cu mine. Ca să capăt bani, singura cale este cea pe care ar trebui s-o ştii şi singur. Nu te înşel şi mă chinui atâta ca tu să poţi trăi după bunul tău plac. Nu mă aştept la mulţumiri, dar măcar nu-mi spune astfel de lucruri! Firesc ar fi să te prefaci că nu ştii şi să taci. Şi dacă tot am ajuns aici, ar trebui să-ţi spun o dată pentru totdeauna că mi-am vândut trupul şi lui Seiji şi lui Tokubei! Iar dacă până acum nu ţi-ai dat seama de asta, atunci chiar că eşti prost!

Copleşit de batjocură, Shinsuke a izbucnit dintr-odată. Adevăratul gând al lui O-Tsuya fusese de fapt să pună paie pe foc atât de mult, încât să profite de această ceartă ca să-l părăsească.

— Aşa e, ai dreptate. Am fost un idiot. Nu am crezut nicio clipă că tu poţi fi astfel, în tot acest timp, parcă am fost posedat.

Pe neaşteptate, a prins-o pe O-Tsuya de gulerul chimonoului şi, apucând un umeraş de bambus, a început s-o lovească. Dădea în ea şi se simţea ca un copil părăsit de părinţi, cu pieptul înecat de o tristeţe neputincioasă. Cine s-ar fi gândit că întrebările lui din seara aceasta vor sfârşi astfel? Nici prin cap nu i-ar fi trecut că se va termina atât de jalnic! Până la urmă, ea era mult mai pregătită

decât el să iasă din bucluc. Dacă îl părăseşte, ce se alege de el? Niciodată în viaţa lui nu se gândise că lucrurile vor ajunge aici.

— Dacă vrei să mă loveşti, loveşte-mă! Aşa cum deja ai priceput, eu îl iubesc pe Serizawa! De multă vreme nu mai simt nimic pentru un prostănac ca tine!

Shinsuke se aşteptase la asemenea vorbe, dar când i-au fost aruncate în faţă atât de limpede, a tăcut, iar braţele i-au căzut inerte. Nu mai era nicio şansă de împăcare! La acest gând, l-a cuprins o tristeţe înfiorătoare.

— Nu mai am nimic de spus, eu am greşit şi niciodată nu o să-ţi mai pun la îndoială vorbele. Te implor, mai gândeşte-te şi hai să fim iar ca înainte!

Îngenuncheat la picioarele ei, cu capul plecat, Shinsuke şi-a repetat ruga fără încetare, dar răspunsul lui O-Tsuya a fost mereu acelaşi:

— Şi eu am nevoie de timp ca să mă gândesc, aşa că lasă-mă câteva zile!

„Moartea lui O-Tsuya” a avut loc la trei zile după acest eveniment. Temându-se că Shinsuke va face ceva necugetat, tânăra femeie îşi pierduse cu totul îndrăzneala de altădată. Şi-a făcut aranjamentele pe ascuns şi în seara celei de-a treia zile, deşi era deja târziu, a plecat de la casa de ceai unde lucra. Shinsuke o urmărea, însă de multă vreme şi, când a aflat că fugise, a luat-o pe urmele ei către Mukōjima. Pe chei, a prins-o din urmă, aproape de poarta *torii* a sanctuarului de la Mimeguri, şi a tras-o afară din palanchin.

— Shin, ai milă! Lasă-mă să-l mai văd o dată pe Serizawa şi pe urmă poţi să mă omori! l-a implorat ea, agăţându-i-se de braţe. „Criminalul! Criminalul!” a început apoi să urle, zbătându-se sub loviturile lui, şi până nu şi-a dat şi ultima suflare n-a contenit să strige numele lui Serizawa, ultima ei dragoste.